Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0.60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 2. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Ἰόνιον καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 29 Δεκεμβρίου 1923 | Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 5

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε μία ...ωὴ κι' ὁ Ἐρρῖκος, γυρνῶντας, εἶδε ...να στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα νὰ ξεπρο...άλη μέσ' ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ἕξη ψηλοὶ καβαλλάρηδες πήγαιναν ...μπρὸς κι' ἀκολουθοῦσε μιὰ ...υνοδεία αἰχμαλώτων μέσα ...ὲ διπλῆ σειρὰ ἰθαγενῶν μὲ ...ποικιλόχρωμα μπουρνούζια. Ἦταν ναῦτες καὶ στρατιῶ...ες Γάλλοι, δεμένοι ὁ ἕνας ...ὲ τὸν ἄλλον.

Ἕνας καβαλλάρης ποὺ ...αινόταν ἀρχηγός, σήκωσε ...ὸ χέρι κι' ὅλη ἡ συνοδεία ...ταμάτησε ἀντίκρυ στοὺς ...αυαγοὺς τῆς «Τύχης».

Κι' ἐκεῖνοι ναυαγοὶ ἦταν, ...πὸ τὸ πλήρωμα τῆς «Δά...νης». Ὁ Ἐρρῖκος μέτρησε ...δδομήντα δυό.

Ὁ Ἀλγερινὸς μὲ τὴ μπλὲ ...τολὴ κάτι μίλησε μὲ τοὺς ...αδες ἱππεῖς. Ὕστερα ...σίασε τὸν Δασινὸ καὶ ...ξε νὰ τὸν λύσουν. Τό ...ἔκανε καὶ γιὰ τὸν Δε...ύ, τὸν Καρδινιὰκ καὶ ...Γκωλδέ. Ὕστερα τοὺς ...σὲ καθαρὴ γαλλική:

...Ἂν θέλετε τὴ ζωή σας, ...ᾶς περάσει ἀπ' τὸ νοῦ νὰ ...άσετε, Θὰ τὸ μετανοιώσετε ἄσχημα!

...τρεῖς ἀξιωματικοὶ κοιτάχθηκαν ...πληκτοι.

...οιὸς νᾶταν ἄραγε αὐτὸς ὁ ἰθαγενὴς ...πῶς εἶχε μάθει τόσο καλὰ τὰ γαλ...ῶστε νὰ τοὺς πῇ αὐτὲς τὶς φρά...χωρὶς λάθος καὶ χωρὶς κἀν ξενικὴ ...ρά;

...εῖνος χαμογέλασε:

Παραξενεύεσθε γιατὶ μιλῶ γαλλικά; εἶπε... Ἔχω ὑπηρετήσει στὸ στρατό σας... στοὺς Μαμελούκους τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος.

Καὶ προφέροντας τὶς δυὸ τελευταῖες λέξεις, ἔφερε τὸ δεξί του χέρι στὴν καρδιά, δείχνοντας ἔτσι τὸν ἄπειρο σεβασμὸ ποὺ ἔτρεφε πρὸς τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο.

— Ἄ, καταλαβαίνω! ψιθύρισε ὁ Καρδινιάκ.

— Ναί, εἶπε σιγὰ ὁ Ἀλγερινός. Καὶ θὰ ὑπηρετοῦσα ἀκόμη, ἂν δὲν τὸν ἔπιαναν οἱ Ἄγγλοι. Ἀλλά... μιλιά!

— Τὶ παράδοξη συνάντηση! συλλογίστηκε ὁ Καρδινιάκ. Αὐτὸς τοὐλάχιστο δὲν φαίνεται νὰ διψᾷ γιὰ τὸ αἷμα μας.

«Ἔμπηξε μιὰ μακριὰ βελόνα πάνω ἀπ' τὸ γόνατο τοῦ Γκωλδέ...»
(Σελ. 26, στ. γ'.)

Ὁ Δακδὰρ-Μπὲν-Ἀλῆ, — αὐτὸ ἦταν τὄνομα τοῦ παλιοῦ μαμελούκου, — τοὺς ἄφησε καὶ πλησίασε τοὺς αἰχμαλώτους τῆς «Δάφνης». Ἔβγαλε ἀπ' τὴ γραμμὴ τὸν ὑποπλοίαρχο Μπρυὰ καὶ δυὸ διόπους. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, παιδὶ ἀγένειο ἀκόμα, εἶχ' ἕνα τραῦμα στὸ μέτωπο.

Ὁ Δακδὰρ τοὺς ἔβαλε νὰ σταθοῦν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς. Οἱ αἰχμάλωτοι ἄλλαξαν θλιβερὰ βλέμματα.

Ὕστερα οἱ ἄλλοι αἰχμάλωτοι πέρασαν σὰ θλιβερὴ πομπὴ μπροστά τους, συνοδευόμενοι πάντα ἀπὸ ἰθαγενεῖς. Ἀπὸ πίσω ἐρχόνταν μουλάρια φορτωμένα τοὺς τραγικοὺς πέτσινους σάκκους.

Τράβηξαν δίπλα στὴν ἀκρογιαλιά κι' ἔστριψαν πίσω ἀπὸ κάτι βράχους.

Γιὰ τὴν ἐπιτήρηση τῶν ἀξιωματικῶν εἶχαν μείνει εἴκοσι Καβύλοι.

— Ἐμπρὸς! διέταξε ὁ Δακδὰρ-Μπὲν-Ἀλῆ.

Ξεκίνησαν.

Περπάτησαν δυὸ ὧρες, μέσ' ἀπὸ μονοπάτια μὲ ἄγρια χαλίκια κι' ἀπὸ ἄγρια χωράφια γεμάτα σκληροὺς θάμνους. Τέλος, πάνω σὲ μιὰ πλαγιὰ ποὺ κατέβαινε πρὸς τὴ θάλασσα, φάνηκε ἕνα χωριὸ Καβύλων.

— Ἐκεῖ! εἶπε ὁ Δακδάρ.

Ὅλος ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ ἔτρεχε ἀπάνω τους, μὲ ἄγριες φωνές. Παιδιὰ γυμνά, μὲ μεγάλα βελούδινα μάτια, φώναζαν κουνῶντας τὸ μικρὸ λοφίο ἀπὸ μαλλιά, ποὺ εἶχαν καταμεσὶς στὸ ξυρισμένο κεφάλι, ἔφτυναν χάμω κι' ἔρριχναν πέτρες στοὺς αἰχμαλώτους.

— Κέλμπ, ἐνὶ κέλμπ! (σκυλιά, παλιόσκυλα), φώναζαν οἱ γυναῖκες.

Μὰ ὁ Δακδὰρ καθησύχασε τὰ γυναικόπαιδα. Ὁδήγησε τοὺς αἰχμαλώτους σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι ἀπὸ πέτρες, κι' ὅταν μπῆκαν μέσα, τοὺς εἶπε:

— Κάνετε ὑπομονή! Ἂν δὲν θελήσετε νὰ τὸ σκάσετε, δὲν θὰ σᾶς πειράξῃ κανείς. Ἐγὼ σᾶς ἀφίνω. Πηγαίνω στ' Ἀλγέρι νὰ πάρω διαταγὲς καὶ θὰ γυρίσω γρήγορα.

— Τὶ θὰ μᾶς κάνουν ἐμᾶς τώρα; ρώτησε ὁ Δασινό.

— Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει! ἀπάντησε ὁ Δακδὰρ μὲ λυπημένη φωνὴ καὶ βγῆκε χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξη.

Ἔδωσε διαταγὲς στοὺς Καβύλους ποὺ εἶχαν συνοδεύσει ὥς ἐδῶ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ὕστερα διευθύνθηκε σὲ μιὰ κατασκήνωση, ποὺ φαινόταν ἐκεῖ κοντά. Ἐκεῖ βρῆκε τὴ δύναμη ποὺ διοικοῦσε, πῆρε ἕν' ἄλογο κι' ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀράβων του, ξεκίνησε μὲ καλπασμὸ πρὸς τὸ Ἀλγέρι.

* * *

Οἱ αἰχμάλωτοι ἄφησαν στεναγμὸ γεμάτον ἀνακούφιση.

Ἐπὶ τέλους μποροῦσαν νὰ μιλήσουν!

Ὁ Δασινὸ ἤξερε καλὰ τὰ ἔθιμα τῶν Ἀράβων καὶ δὲ θέλησε νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια ἀπ' τοὺς σύντροφους του: Ὁ θάνατός τους ἦταν ζήτημα ὡρῶν καὶ μόνο ἕνα θαῦμα μποροῦσε νὰ τοὺς σώσῃ. Ἡ πεῖρα του τοὐλάχιστο αὐτὸ τοῦ εἶχε μάθει.

— Μπᾶ, πλοίαρχέ μου, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος, ἐγὼ δὲν ἀπελπίζομαι!...

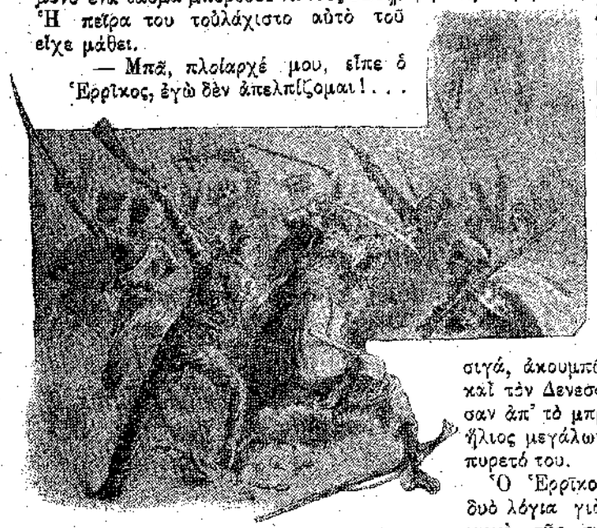

«Ὁ ἀγώνας τους ἦταν θαυμαστός...»
(Σελ. 26, στ. α'.)

Θαύματα; Ὅσα θέλετε! Ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα μου εἶναι σωστὴ βροχὴ ἀπὸ θαύματα!.. Ὅπως νάναι, ἐγὼ τοὐλάχιστο δὲ θὰ καθήσω νὰ μοῦ κόψουν τὸ λαιμὸ σὰν κότα. Θὰ πηδήσω πάνω σὲ κεῖνον ποὺ θὰ μὲ πλησιάσει καὶ θὰ τὸν πνίξω. Τοὐλάχιστο θὰ πεθάνω πολεμῶντας.

— Νὰ μᾶς ζήσῃς, ἀνθυπολοχαγέ μου! εἶπε ὁ Γκωλδέ.

— Ἔτσι σκέπτονται τὰ παληκάρια, εἶπε ὁ Δασινύ. Ἀλλ' ἄς περιμένουμε, κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

Κι' ὅμως τρεῖς μέρες πέρασαν ἔτσι, σὲ μιὰ φρικτὴ ἀναμονή.

Ὁ Λακδὰρ πουθενά!

Δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, ἕνας μαῦρος ἔφερνε στοὺς αἰχμαλώτους ψωμὶ ἀπὸ καλαμπόκι καὶ μιὰ πήττα ἀπὸ ρύζι καὶ κρέας, ποὺ ἀραβικὰ λέγεται κουσκούς. Γέμιζε τὸ λαγήνι νερὸ κι' ἔφευγε χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιά.

Τὸ βράδυ τῆς δεύτερης μέρας, ὁ δίοπος Ροζὲ εἶχε δυνατὸ πυρετὸ ἀπ' τὴν πληγὴ ποὺχε στὸ μέτωπο. Ὁ δυστυχισμένος κοιτόταν κατάχαμα καὶ εἶχε ρίγη.

Μὰ κι' ὁ Γκωλδὲ δὲν ὑπόφερε λίγο ἀπ' τὴ βελονιὰ ποὺ τοῦχε δώσει ἡ Ἀλγερινή. Τοῦχε κάμει σωστὴ πληγή, ποὺ τὸν πονοῦσε καὶ τοῦ ἐμπόδιζε πολὺ τὸ βάδισμα.

Ἔκαναν τὰ πάντα γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσουν, μὰ τὰ φάρμακα ἔλειπαν. Ὁ Δενεσσύ, ποὺ ἦταν ὁ αὐτοσχέδιος γιατρός, δὲ μποροῦσε νὰ φέρῃ κανέν' ἀποτέλεσμα, καὶ τὸ κακὸ μεγάλωνε ὥρα τὴν ὥρα.

Τέλος, τὴν τρίτη μέρα, κλαγγὴ ὅπλων ἀκούστηκε κι' ἡ θύρα ἄνοιξε ξαφνικά.

Μπῆκε ἕνας Τοῦρκος, μὲ στολὴ γεμάτη σειρήτια, καὶ διάβασε στοὺς φυλακισμένους μιὰ διαταγή, ποὺ ἐκεῖνοι δὲν τὴν κατάλαβαν παρὰ μόνο ἀπ' τὴ χειρονομία του: Θάφευγαν!

Ἕν' ἀπόσπασμα ἱππικοῦ τοὺς περίμενε. Μὰ Λακδὰρ πουθενά.

Ξεκίνησαν ἀμίλητοι, ἀνάμεσα στοὺς Ἄραβες. Μὰ σὲ λίγην ὥρα, ὁ Γκωλδὲ δὲ μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Ὁ Ροζὲ σερνόταν σιγὰ-σιγά, ἀκουμπῶντας στὸν Καρδινιὰκ καὶ τὸν Δενεσσύ, ποὺ τὸν κρατοῦσαν ἀπ' τὸ μπράτσο. Κι' ὁ δυνατὸς ἥλιος μεγάλωνε τὸν πόνο καὶ τὸν πυρετό του.

Ὁ Ἐρρῖκος προσπάθησε νὰ πῇ δυὸ λόγια γιὰ νὰ μαλάξῃ τὸν ἀρχηγὸ τῆς συνοδείας. Μὰ ἐκεῖνος τοὔρριξε μιὰν ἄγρια ματιὰ καὶ τοῦκαμε μιὰν ἀπειλητικὴ χειρονομία.

Ὁ Καρδινιὰκ ἔσφιξε τὶς γροθιές, τὰ μάτια του ἄστραψαν καὶ στάθηκε ἀντίκρυ στὸν ἰθαγενῆ.

— Φρόνιμα! τοῦπε σιγὰ ὁ Δασινύ.

Ὁ Ἐρρῖκος γαλήνεψε. Λίγα βήματα πιὸ πέρα ἔπεσε ὁ Ροζέ. Σχεδὸν μαζί του ἔπεσε κι' ὁ Γκωλδέ, βλαστημῶντας:

— Στὸ διάβολο, ἀγριάνθρωποι! Θὰ προτιμοῦσα τὸ γιαταγάνι σας!

Ὁ Καβύλος δὲν ἀργοῦσε. Τὸ σπαθί του εἶχε ὑψωθῆ κιόλας γυμνὸ στὸν ἀέρα. Μὰ ὁ Ἐρρῖκος ρίχτηκε μπρὸς στὸν ὑπαξιωματικό του καὶ τὸ γιαταγάνι δὲν ἔπεσε.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔδωσε μιὰ διαταγὴ καὶ δυὸ Ἄραβες πέζεψαν, ἔπιασαν τοὺς δυὸ Γάλλους, τοὺς ἔστησαν ὄρθιους, τοὺς ἔδεσαν τὰ δυὸ χέρια στὴν ἄκρη τῆς σέλλας κι' ὕστερ' ἀνέβηκαν πάλι στ' ἄλογά τους.

Τἄλογα ξεκίνησαν κι' οἱ ἱππεῖς ἔσπρωχναν τοὺς τραυματισμένους μὲ τὰ γόνατα καὶ τοὺς ἀνάγκαζαν ἔτσι ν' ἀκολουθοῦν.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε ὁ ἥλιος, ἀντίκρυσαν τὴν περίφημη πρωτεύουσα τῶν Νταήδων. Μὰ εὐθὺς ἕνα πυκνὸ δάσος τοὺς ἔκρυψε τὴ θέα.

Ἡ συνοδεία διευθυνόταν σὲ κάτι τετράγωνα κτίρια μὲ κάτασπρες παράτσες, μὲ στενὰ παραθυράκια καὶ τουφεκήθρες. Στὴν κορφὴ ἑνὸς πύργου κυμάτιζε ἡ κόκκινη σημαία τῶν Νταήδων τῆς Ἀλγερίας: Ἦταν ὁ Κασμπάς, τὸ παλάτι τοῦ Χουσεΐν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ὅπως οἱ ἄγγελοι τοῦ Φρὰ Ἀντζέλικο, τὸ πρόσωπό του ἀνάβινε μιὰν ἐξαίσια λάμψη. Καθισμένο στὰ γόνατα τῆς μητέρας του, ἔβλεπεν ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, πρὸς στὸν κῆπο, τὴν κρεβδατίνα τῆς κληματαριᾶς μὲ τοὺς κόκκινους γινομένους καρποὺς καὶ τὸ λευκὸ παρθενικὸ ἀγιόκλημα, ποὺ εὐώδιαζεν ἁπλωμένο στὴν καγγελόπορτα ὀκνηρά. Τὸ ἀπομεσήμερο ἦταν γεμάτο ἀπὸ μιὰ χρυσή, διάφανη ἄχνη φωτός. Στὴν ἀτμόσφαιρα δὲν ὑπῆρχε οὔτ' ἕνα σύγνεφο, οὔτε μιὰ ἐλαφρότατη ὑπόνοια αὔρας. Μονάχα τὰ χελιδόνια μὲ τὴν φαλλιδωτή τους οὐρὰ περνοῦσαν γοργά, βιαστικά, μπρὸς ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο κι' ἐπάνω ἀπὸ τὴν κληματαριὰ κι' ἔφευγαν πέρ' ἀπὸ τὴν καγγελόπορτα, ποὺ εὐώδιαζε τὸ ἀνθισμένο, τὸ μεθυσμένο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ γοητεία του ἀγιόκλημα. Καὶ τὸ χαρούμενο παιδί, μὲ τὸ ἐξαίσια φωτεινὸ προσωπάκι, ὀνειροπολοῦσε...

Τὸ στόμα του ἦταν μισανοιγμένο καὶ τὰ γαλήνια γλαυκότατα μάτια του πρόδιναν μιὰν ἐπίσημη καὶ βαθιὰ συλλογή. Στὸ καθαρό τους, διάφανο βάθος μάντευε κανεὶς τὴν ἀπεραντοσύνη ἑνὸς μακρινοῦ ταξιδιοῦ, πάνου σ' ἄσπρα φτερὰ τῆς φαντασίας, πιὸ πέρ' ἀπὸ τὰ γαλανὰ βουνά, πιὸ πέρ' ἀπὸ τὴν ὁρατὴ στεφάνη τοῦ ὁρίζοντος. Τὸ παιδὶ μὲ τὰ γαλήνια, γλαυκότατα μάτια, βρισκόταν σὲ μιὰ χώρα μακρινή, ἀφοῦ πέρασεν ἐπάνω στὰ φτερὰ μιᾶς πεταλούδας σὰν ἀλαφρός, εὐφραντικὸς ἀγέρας τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση, ἀφοῦ ταξίδεψε στὴν ἀπέραντη θάλασσα μέσα σ' ἕνα εὔθραυστο φύλλο βυσσινιοῦ τριαντάφυλλου. Μὲ στολὴ ἱππασίας κι' ἕν' ἀλαφρὸ μαστίγιο στὸ χέρι, μέσα σένα ὑπάκουο κι' ἄφωνο πλῆθος ἀπὸ θαλαμηπόλους καὶ πιστικούς, ἑτοιμαζόταν ν' ἀνεβεῖ σ' ἕνα ἄλογο λευκότερο κι' ἀπὸ τὸ χιόνι ποὺ ἁπλώνεται σὰν ἀφρισμένο κῦμα στὶς κορφὲς ποὺ ἀνθίζουν τὰ μυστικὰ ἐντελβάϊς. Μπροστά του ἀνοιγόταν μιὰ πολύμορφη ἔκταση: μὲ ἀπέραντα, καρπωμένα χωράφια, κολοχτισμένα ὑποστατικά, πύργους ἀπὸ γκρίζα πέτρα ποὺ καθόντανε σὰν καλογερικὲς κουκούλες ἐπάνω στὶς μεγαλόπρεπες ἐπάλξεις διπλῶν καὶ τρίδιπλων τειχῶν, ρόδινους κήπους ἀνθισμένους, γεμάτους φλύαρα συντριβάνια κι' ἀγάλματα ἀπὸ πολύχρωμα, λαμπρότατα μάρμαρα, ἀπόκρημνες χαράδρες, ὅπου ἀπάνθρωποι ληστὲς παραφύλαγαν περιμένοντας μιὰν εὔκολη λεία. Τὸ παιδὶ μὲ τὰ γαλήνια, γλαυκότατα μάτια, ἀνεβασμένο στὸ περήφανο ἄλογό του, θὰ πήγαινε νὰ ξολοθρέψει τοὺς κακούς, τοὺς ἄδικους αὐτοὺς ἀνθρώπους. Κατόπι θὰ γύριζε πάλι στὴ χώρα του, γιατὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἔκταση ποὺ ἀνοιγότανε μπροστὰ στὰ μάτια του, ἦταν δική του: μποροῦσε νὰ τὴν κάνει ὅ,τι θέλει, τὴ διοικοῦσε σὰν ἀπόλυτος κύριος, ποὺ ἐννοοῦσε νὰ εἶναι πάντα σεβαστὰ τὰ κυριαρχικά του δικαιώματα. Λαὸς ἄπειρος θὰ περίμενε μὲ ἀσυγκράτητην ἀνυπομονησία τὸ γυρισμό του, γιὰ νὰ τὸ ἐπευφημήσῃ, γιὰ νὰ τοῦ εὐχηθῆ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἁπλοϊκῆς του καρδιᾶς τὴν πραγματοποίηση καὶ τῆς πιὸ τολμηρῆς του ἐπιθυμίας.

Τὸ παιδὶ μὲ τὰ γαλήνια, γλαυκότατα μάτια, σὰν εὐχαριστημένο ἀπὸ τὴ φευγαλέα αὐτὴ νίκη του, γέρνει ἁπαλὰ τὸ κεφάλι καὶ κοιμᾶται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του. Ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, τὰ χελιδόνια περνοῦν βιαστικὰ μὲ τὴ σπαθωτή τους οὐρὰ καὶ τ' ἀγιόκλημα σκορπίζει τὴν γλυκύτατην εὐωδιά του. Κι' εἶναι τόσο ἥσυχα ὅλα καὶ τόσο σιωπηλά, σὰ νὰ μὴν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο σ' ὅλη τὴν πλάση παρὰ ἕνα πέταλο κίτρινου ρόδου, ποὺ γλυστράει ἀθόρυβα σὲ μιὰ κλωστὴ δροσισμένου τρεχάμενου νεροῦ.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸ)

Στὸ χωριὸ μὲ τ' ἄσπρα σπίτια
ἤρθ' ἡ χειμωνιά.
Μαζευτήκαν τὰ σπουργίτια
καὶ ζητοῦν ζεστὴ γωνιά.
Ἔξω ἀπ' τοῦ χωριοῦ τὰ σπίτια
ἤρθ' ἡ χειμωνιά.

Τὰ κλαριὰ δὲν ἔχουν φύλλα,
σπόρος πουθενά,
μὲς στὸ τζάκι ἀνάψαν ξύλα
κι' ἔξω τὸ πουλὶ πεινᾷ.
Τὰ κλαριὰ γυμνὰ ἀπὸ φύλλα,
σπόρος πουθενά.

Τὸ καλὸ παιδὶ θ' ἀνοίξει
τότε, τὶ χαρά!
καὶ τὰ ψίχουλα θὰ ρίξει
στὰ πουλάκια τὰ μικρά.
Τὸ βολὸ τζάμι θ' ἀνοίξει
τότε, τὶ χαρά!

Μιὰ καὶ δυὸ θὰ φτερουγίσουν
μέσα στὴν αὐλή,
τὴν κοιλιά τους νὰ γεμίσουν
ποῦχαν ἄδεια ὥρα πολλή,
καὶ γι' ἄλλου θὰ ξεκινήσουν'
— ὥρα τους καλή!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Γ'.

Τὸ χιόνι, τἄλογο καὶ τὸ καμπαναριό.

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο ταξίδι στὴν Κεϋλάνη, ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν ἔκαμε κι' ἄλλα πολλά. Ἕνα χειμώνα βρισκόταν, λέει, στὴ Ρώμη. Κι' ἀπὸ κεῖ τοῦ ἦρθε ἄξαφνα ἡ ἰδέα νἀφήσῃ τὴ ζέστη του, τὸ χουζούρι του, καὶ νὰ πάῃ στὴν ψυχρὴ καὶ παγωμένη Ρωσσία. Γιατὶ ταξίδευε πάντα μὲ ἄλογο, ποὺ τὸ προτιμοῦσε ἀπὸ ἁμάξι, — ἐκεῖνο τὸν καιρὸ σιδηρόδρομοι δὲν ὑπῆρχαν, — καὶ σκέφτηκε πὼς τὸ χειμώνα ἴσα ἴσα μὲ τὰ χιόνια καὶ μὲ τοὺς πάγους, τὸ ἄλογό του θὰ μποροῦσε νὰ τρέχῃ καλύτερα στὶς ρωσσικὲς ἔξοχές, ὅπου οἱ δρόμοι, τὸ καλοκαίρι, καθὼς ἔλεγαν ὅλοι οἱ ταξιδιῶτες, ἦταν σ' ἐλεεινὴ κατάσταση...

Ξεκίνησε λοιπὸν καβάλλα, ἔφτασε στὰ ρωσσικὰ σύνορα καὶ προχώρησε στὸ ἐσωτερικό. Οἱ δρόμοι, στρωμένοι μὲ χιόνι σκληρό, ἦταν σὰ γυαλὶ καὶ τἄλογό του ἔτρεχε, πετοῦσε σὰν φτερωτό. Ἀλλὰ ἐρημιὰ μεγάλη. Μιὰ ὁλάκερη μέρα περπάτησε χωρὶς νἀπαντήσῃ κανένα χωριό. Καὶ νυχτώθηκε σ' ἕναν ἔρημο καὶ χιονοσκέπαστο κάμπο...

Ἀλλ' ἄς τὸν ἀφήσουμε τώρα νὰ μᾶς τὰ πῇ καλύτερα ὁ ἴδιος:

— Κουρασμένος, λέει ὁ Μυγχάουζεν, πέζεψα κι' ἔδεσα τἄλογό μου σ' ἕνα χονδρὸ μυτερὸ ξύλο, ποὺ εἶχε ἀπὸ πάνω κι' ἕνα πρᾶγμα σιδερένιο. Δὲν ἐξέτασα καλὰ τὶ ἦταν, οὔτε ἔβλεπα κιόλα στὰ σκοτεινά. Τὸ πρᾶγμα ὅμως μοῦ φάνηκε ἀρκετὰ στερεὸ κι' ἔπειτα ἦταν τὸ μόνο ποὺ ἐξεῖχε μέσ' ἀπ' τὸ χιόνι κι' ὅπου μποροῦσα νὰ δέσω τἄλογό μου. Ἔπειτα ξαπλώθηκα κι' ἐγὼ κεῖ-χάμω στὸ χιόνι καὶ κοιμήθηκα τόσο καλὰ καὶ τόσο πολύ, ὥστε ὅταν ἐξύπνησα, ἦταν πιὰ μέρα μεσημέρι.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξή μου, ὅταν εἶδα πὼς βρισκόμουν, ὄχι πιὰ σ' ἕνα χιονισμένο κάμπο, ἀλλὰ στὸ Κοιμητήρι ἑνὸς χωριοῦ, ξαπλωμένος ἀνάμεσα σὲ τάφους, κοντὰ στὴν ἐκκλησιά!.. Τὸ ἄλογό μου δὲν τὄβλεπα πιά· τὸ ἄκουγα

ὅμως νὰ χρεμετίζῃ λυπητερά, ἀπὸ πάνω μου. Σηκώνω τὰ μάτια καὶ τὶ νὰ ἰδῶ; Τὸ ἄλογό μου κρεμασμένο ἀπὸ τὸ χαλινάρι στὸν ἀνεμοδείχτη τοῦ καμπαναριοῦ!

Τότε κατάλαβα: Ἀποβραδύς, τὸ χωριὸ ὅλο εἶχε σκεπαστῆ ἀπὸ τὸ χιόνι κι' ἐκεῖνο τὸ ξύλινο καὶ σιδερένιο πρᾶγμα, ποὺ δὲν τὸ εἶχα ἰδῆ καλά, ἦταν ἡ κορφὴ τοῦ καμπαναριοῦ ποὺ εἶχε μείνει ἀπέξω. Ἀλλὰ τὴ νύχτα ἄλλαξε ὁ καιρός, τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ λυώνῃ καί, καθὼς χαμήλωνε σιγὰ-σιγά, χαμήλωνα κι' ἐγὼ μαζί του, κατέβαινα κοιμισμένος, κατέβαινα, ὡς ποὺ ἔφτασα ἐκεῖ ὅπου ξύπνησα. Τὸ ἄλογό μου ὅμως, δεμένο, δὲν μποροῦσε νὰ κατεβῇ κι' αὐτό καί, ἅμα ἔλειψε ἀπὸ κάτω του τὸ χιόνι, κρεμάστηκε τὸ κακόμοιρο καὶ τὄβλεπα τώρα νὰ παραδέρνῃ ἐκεῖ ψηλὰ καὶ νὰ μοῦ φωνάζῃ.

Δὲν χάνω καιρό, βγάζω τὸ πιστόλι μου, σημαδεύω καλὰ καὶ μὲ μιὰ πιστολιά, σπάζω τὸ χαλινάρι ποὺ τὸ κρατοῦσε δεμένο. Τὸ ἄλογο ἔπεσε μὲ τὰ τέσσερα στὰ μαλακά, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα. Τἄφησα νὰ βοσκήσῃ λίγο στὸ γρασίδι τοῦ Κοιμητηριοῦ, ἔπειτα καβαλλίκεψα κι' ἐξακολούθησα τὸ ταξίδι μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Πολλὰ ποὺ ἀποδίδονται στὸν οὐρανό, βρίσκονται πολὺ χαμηλότερα· ἀπόδειξις ὅτι μᾶς βρέχουν τὰ κεραμίδια περισσότερο ἀπὸ τὰ σύννεφα.

* * *

Κάθε δύναμις ἔχει στοιχεῖα ἀναιδείας, ποὺ οἱ ἐπίσημοι τἀναθέτουν στὸν κλητήρα τῆς πόρτας των.

Στὸν ἀποκλεισμό, (τότε ποὺ κοντέψαμε νὰ πεθάνουμε τῆς πείνας), ἕνας ξεχασμένος ὅρκος ξαναγύρισε: «μὰ τὸ ψωμί!» καὶ μιὰ λέξη ἔχασε τὴν ὑβριστική της σημασία: «ψωμοζήτης».

* * *

Τὸ Βιβλίο τῆς Ζωῆς μερικῶν ἀνθρώπων ἔχει περισσότερες παρενθέσεις παρὰ ἐλεύθερο κείμενο.

Δ. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΦΙΛΟΣ μας ***Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου***, καθὼς θὰ εἴδατε στὴν Ἀλληλογραφία τοῦ 3ου φύλλου, ρώτησε τὴ Διάπλασι τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ Φιλολογίας καὶ Λογοτεχνίας, Φιλόλογου καὶ Λογοτέχνη. Κι' ἡ Διάπλασις μὲ λίγα λόγια τοῦ ἔδωσε τὴν ἐξήγησι. Πραγματικῶς, ἡ διαφορὰ εἶναι τόσο μεγάλη, ὅσο κι' ἡ σύγχυση ποὺ γίνεται ἀκόμα μ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ὅρους. Γιατί, ὡς πρὸ ὀλίγου ἀκόμα, δὲν εἴχαμε παρὰ μόνον ἕνα: ***Φιλόλογος*** λεγόταν κι' ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε σχόλια σὲ μιὰ τραγωδία τοῦ Εὐριπίδη· φιλόλογος κι' ἐκεῖνος ποὺ ἔγραφε μιὰ καινούρια τραγωδία! ***Φιλολογία*** λεγόταν κι' ἡ Ἐπιστήμη τοῦ Κόντου, τοῦ Μυστριώτη, τοῦ Γρηγορίου Βερναρδάκη, τῶν «καθηγητῶν»· φιλολογία κι' ἡ Τέχνη τοῦ Δημητρίου Βερναρδάκη, τοῦ Κορομηλᾶ, τοῦ Παλαμᾶ, τῶν ποιητῶν!

Ἔβλεπαν καὶ τότε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνῃ μιὰ διάκρισι. Κι' ὀνόμασαν τὴ δεύτερη, δηλαδὴ τὴν Τέχνη, «***ἐλαφρὰ*** Φιλολογία». Φαντασθῆτε ὅμως πόσο λίγο ταίριαζε αὐτὸ τὸ ἐπίθετο σὲ μιὰ τόσο ὑψηλή, σοβαρὴ καὶ ***βαρειὰ*** πνευματικὴ ἐργασία! «Ἐλαφρὰ φιλολογία» τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Κάλβου, ὄχι βά! Οἱ ποιηταὶ διαμαρτυρήθηκαν πρῶτοι· ἀλλὰ κι' ὅλοι ὅσοι καταλάβαιναν τί θὰ πῇ καὶ τί ρόλο παίζει στὸν κόσμο ἡ Ποίησι κι' ἡ ποιητικὴ Δημιουργία. Κι' ἐπρότειναν τὸν ὅρο «***δημιουργικὴ*** Φιλολογία». Ἀλλὰ λίγο βάσταξε κι' αὐτός. Δὲν ἦταν ***εὔχρηστος***. Πῶς θὰ λέγαμε τοὺς τεχνίτες τοῦ λόγου; «δημιουργικοὺς φιλόλογους»; Πῶς θὰ χαρακτηρίζαμε ἕνα ἔργο τῆς τέχνης τους; «δημιουργικῶς φιλολογικό»; Δὲν πήγαινε. Κι' ἐπιτέλους βρέθηκε ὁ κατάλληλος ὅρος. Τὴ δημιουργικὴ μὰ ὄχι, γιὰ τὸ Θεό, ***ἐλαφρὰ*** Φιλολογία, τὴν εἶπαν ***Λογοτεχνία***. Καὶ τὸν ποιητή, τὸ δημιουργικὸ συγγραφέα, τὸν εἶπαν ***Λογοτέχνη***. Κι' αὐτὸ πιὰ ἐπικράτησε. Ἔτσι μποροῦμε τώρα νὰ λέμε ***λογοτεχνικὸ*** ἔργο, ***λογοτεχνικὴ*** ἀξία, ***λογοτεχνικὴ*** κίνησι, ***λογοτεχνικὴ*** παραγωγή, ***λογοτεχνικὸ*** περιοδικό, ***λογοτεχνικὸ*** σωματεῖο κτλ. καὶ νὰ ἐννοοῦμεθα. Ἐνῶ ἄλλη φορὰ ὅλ' αὐτὰ τἄλεγαν «φιλολογικὰ» καὶ τὰ σύγχυζε καθένας μὲ τἄλλα: μὲ τὰ σχόλια, μὲ τὶς ἑρμηνεῖες, μὲ τὶς Γραμματικές, μὲ τὰ Λεξικὰ καὶ καθεξῆς. Φυσικά, ἀφοῦ «φιλολογικὸ περιοδικὸ» λεγόταν τότε κι' ὁ «Λόγιος Ἑρμῆς» ποὺ ἦταν πραγματικῶς φιλολογικὸ περιοδικό· καὶ ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» ποὺ δὲν ἦταν παρὰ λογοτεχνικό!..

Καθὼς σᾶς εἶπε καὶ ἡ Διάπλασις, δυὸ ὅρους χωριστοὺς γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ χωριστὰ πράγματα, ἔχουν κι' οἱ Γάλλοι, μὰ κι' ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοί. Philologie καὶ Philologue λένε τὴν Φιλολογία καὶ τὸν Φιλόλογο. Litterature καὶ Litterateur λένε τὴν Λογοτεχνία καὶ τὸν Λογοτέχνη. Ἂς προσθέσω μάλιστα κι' αὐτό: Μερικοὶ σκέφθηκαν νὰ μεταφράσουν κατὰ γράμμα τὸν ὅρο τῶν Εὐρωπαίων καὶ νὰ ποῦν τὴ Litterature ***Γραμματεία***, Ἀλλὰ γινότανε ἄλλη σύγχυση μὲ τὴ γραμματεία τῶν...γραμματέων. Καὶ πῶς θὰ λεγόταν τότε οἱ ποιηταί; γραμματικοί;... Ὄχι βέβαια! Ἔτσι ὁ ὅρος ἀπορρίφτηκε γρήγορα. Πάντα ὅμως, γενικῶς, Φιλολογία μαζὶ καὶ Λογοτεχνία, τὶς λέμε «Γράμματα», καὶ «Γραμματολογία» τὴν κριτικὴ κι' ἱστορικὴ Ἐπιστήμη ποὺ τὰ ἐξετάζει. Καὶ πάλι «Ὡραῖα Γράμματα» ἢ «Καλὰ Γράμματα» κατὰ τὸ ἀρχαῖο, (καλὸς=ὡραῖος,) λέμε εἰδικῶς τὴ Λογοτεχνία. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ Ἀριστεῖο, τὸ λογοτεχνικό, λέγεται τῶν «Γραμμάτων», δηλαδὴ τῶν «Ὡραίων Γραμμάτων», ὅπως τὸ καλλιτεχνικό,—γιὰ τοὺς ζωγράφους, τοὺς μουσικοὺς κτλ. — λέγεται «τῶν Τεχνῶν», δηλαδὴ «τῶν Ὡραίων Τεχνῶν», (γαλλικὰ Belles Lettres καὶ Baux Arts.)

Μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς τὰ ἐξήγησα ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴν κάνετε πιὰ σύγχυση στοὺς ὅρους καὶ νὰ ξέρετε τί ἀκριβῶς σημαίνει καθένας. Φιλολογία εἶναι ἡ Ἐπιστήμη. Λογοτεχνία εἶναι ἡ Τέχνη τοῦ Λόγου. Φιλόλογος εἶναι ὁ ἐπιστήμων, ὁ ***δάσκαλος*** (μὲ τὴν πιὸ καλὴ σημασία τῆς λέξης), ἐκεῖνος ποὺ πῆρε τὸ διπλωμά του ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, ἀφοῦ ἔμαθε νὰ διαβάζῃ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, Ἕλληνες, Λατίνους, Ἰνδούς, (Σανσκρίτη), καὶ καθεξῆς. Καὶ Λογοτέχνης εἶναι ὁ τεχνίτης τοῦ Λόγου, ὁ ποιητής, (λυρικὸς, ἐπικὸς ἢ δραματικός,) ὁ διηγηματογράφος, ὁ μυθιστοριογράφος. Μὲ ἄλλους λόγους: ὁ Ὅμηρος, ὁ Πίνδαρος, ὁ Σοφοκλῆς, ἦταν λογοτέχνες· οἱ Ἀλεξανδρινοὶ σοφοί, —***γραμματικοὶ*** λεγόμενοι τότε, — ποὺ τοὺς ἐσχολίασαν, ἦταν φιλόλογοι. Ὁ Σολωμός, ὁ Κάλβος, ὁ Βαλαωρίτης, εἶναι λογοτέχνες. Οἱ καθηγηταὶ Μενάρδος, Σωτηριάδης κ. ἄ. ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ αὐτούς, εἶναι φιλόλογοι. Ἔτσι;

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ φιλόλογοι, ἢ γενικῶς ἐπιστήμονες, ποὺ εἶναι ***καὶ*** λογοτέχνες. Π: χ: ἕνας ἱστορικὸς ἢ ἕνας κριτικὸς ποὺ ξέρει νὰ γράφῃ. Οὔτε ἡ Ἱστορία βέβαια, οὔτε ἡ Κριτικὴ ἀνήκουν στὴ Λογοτεχνία. Μιὰ Ἱστορία ὅμως ἢ μιὰ Κριτικὴ μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο ὄμορφα γραμμένες, ὥστε νὰ ποτελοῦν λογοτεχνήματα. Ἔτσι κι' ὅ,τιδήποτε ἄλλο γραπτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι λογοτέχνημα, χωρὶς νὰ εἶναι καὶ ποίημα, διήγημα ἢ δρᾶμα. Νἀνήκῃ στὴν Ἐπιστήμη γιὰ τὴν οὐσία του, ἀλλὰ καὶ στὴν Τέχνη γιὰ τὴν ὡραία του γλῶσσα, τὸ ὡραῖο του ὕφος. Ἕνας φιλόλογος ἀκόμα μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ καθαυτὸ λογοτέχνης, ποιητής, ὅπως ὁ Δημήτριος Βερναρδάκης, ποὺ ἐνῷ ἐσχολίαζε τὸν Εὐριπίδη, ἔγραφε καὶ τὴ «Φαύστα». Ἢ, νὰ τὸ ποῦμε κι' ἀνάποδα, ἕνας λογοτέχνης μπορεῖ νἄναι καὶ καθαυτὸ φιλόλογος, μὲ δίπλωμα ἢ χωρίς, ὅπως ὁ Ἀλέξανδρος Πάλλης ποὺ ἔγραψε τόσα ποιήματα καὶ μετάφρασε τὴν «Ἰλιάδα» θαυμάσια, —γιατὶ κι' ἡ καλὴ μετάφραση εἶναι λογοτεχνικὴ ἐργασία, — μὰ κι' ἐσχολίασε τὸν Ὅμηρο κι' ἔκαμε σοφὲς διορθώσεις σὲ κείμενα ἀρχαῖα!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἄκουγαν τὴν καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς νὰ νεκροσημαίνῃ κι' ἔβγαιναν στοὺς δρόμους. Ὁ πατέρας τῆς Ἀνθούλας πῆγε στὸ γειτονικὸ νὰ τὴν πάρῃ· καὶ ἅμα τὴν εἶδε ἔτσι καθαρὰ ντυμένη καὶ συγυρισμένη, εἶπε τῆς γειτόνισσας:

— Εἶσαι καλὴ γυναῖκα κυρὰ-Χρυσαυγή. Σὰν μὲ χρειαστῆς, καμμιὰ φορά, πρόσταξέ με καὶ θὰ ἰδῆς πὼς ὁ Φραντὴς δὲν ξεχνᾷ τὶς χάρες.

Ἅμα ὁ πατέρας κι' ἡ κόρη γύρισαν στὸ φτωχόσπιτο, μπῆκαν τέσσερις ἄνθρωποι καὶ σήκωσαν τὴ νεκρή. Ὁ παπᾶς ἔψελνε στὸ δρόμο. Ἡ Ἀνθούλα ἀκολουθοῦσε τὴν κάσσα κοντὰ στὸν πατέρα της ποὺ ἔκλαιγε. Πῆγαν στὴν ἐκκλησία καὶ στὸ τέλος τῆς νεκρώσιμης ἀκολουθίας, ὅταν ἔψελναν «δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν», ἡ Ἀνθούλα, ὕστερ' ἀπὸ τὸν πατέρα της, μὲ λυγμοὺς καὶ μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς, φίλησε τὰ κρύα χείλη καὶ τὸ κρύο μέτωπο τῆς νεκρῆς. Ἔπειτα ξεκίνησαν γιὰ τὸ νεκροταφεῖο. Μὰ ἡ γειτόνισσα πῆρε τὴν Ἀνθούλα στὸ σπίτι της, γιατὶ φοβήθηκε μὴν ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τὰ πολλὰ κλάματα.

— Ὁ πατέρας σου, τῆς εἶπε, θαρθῇ ἀπόψε νὰ σὲ πάρῃ. Μεῖνε μὲ τὴ Γιαννούλα ποὺ δὲν ἔχει σήμερα σχολειό.

Τὰ δυὸ κοριτσάκια πέρασαν μαζὶ τὴν ἡμέρα. Ἡ γειτονοπούλα προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν ὀρφανή, νὰ τὴν κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὴ μεγάλη της συμφορά.

Τὸ βράδυ πῆγε ὁ Φραντής, πῆρε τὴν κόρη του καὶ γύρισαν στὸ φτωχόσπιτό τους. Πόσο ἄδειο τῆς φάνηκε τῆς Ἀνθούλας χωρὶς τὴ μητέρα της! Κι' ἤξερε πὼς στὸ ἑξῆς ἔτσι ἄδειο καὶ μελαγχολικὸ θἄταν τὸ σπίτι, γιατὶ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναγύριζε ἐκείνη, ποτὲ πιὰ ἡ μικρὴ δὲν θὰ ξανάβλεπε τὴ μανούλα της!..

Ἀλλά, καθὼς εἴπαμε, τὰ παιδιὰ εὔκολα ξεχνοῦν τὴ λύπη τους. Ἔτσι κι' ἡ Ἀνθούλα, ὅταν ξύπνησε τἄλλο πρωΐ, πρῶτα-πρῶτα συλλογίστηκε τὴ μητέρα της· ἔπειτα ὅμως, σιγὰ-σιγά, ὁ νοῦς της πῆγε στὸ Γιάννη, στὸ ποταμάκι, στὴ σφυρίχτρα της... Ὁ πατέρας ἦταν σηκωμένος κι' ἄναβε φωτιά. Κι' ἅμα εἶδε τὴν κόρη του νὰ πηγαίνῃ στὴν πόρτα, τὴ ρώτησε:

— Ποῦ πᾶς;

— Νὰ βοσκήσω τὴν Ἀστέρω καὶ τὴν Κοκκίνω, τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Ὄχι, μεῖνε δῶ. Θὰ πάω ἐγὼ νὰ βάλῃ στὸ ράφι ποὺ ἦταν ψηλά; Μποροῦσε νὰ κουνήσῃ τὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ τὸ στρώσῃ; Κι' ἔπειτα, τὸ φοβόταν τὸ κρεββάτι ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα της, δὲν τολμοῦσε νὰ τἀγγίσῃ...

Στενοχωριόταν λοιπὸν πολύ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τρέξῃ νὰ βρῇ τὸ Γιάννη.

Δυὸ-τρεῖς μέρες πέρασαν ἔτσι. Ἡ Ἀνθούλα κουτσοσυγύριζε τὸ σπίτι ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε. Κι' ὁ πατέρας της, ὅταν γύριζε κατακουρασμένος τὸ βράδυ, προσπαθοῦσε νὰ μαγειρέψῃ τίποτα νἆ φάνε, μὰ δὲν τὸ κατόρθωνε. Πότε ἄβραστα τὰ λάχανα, πότε ἡ σούπα ἁλμυρή. Ἡ Ἀνθούλα δὲν μποροῦσε νὰ φάῃ. Κι' ἄκουγε τὸν πατέρα της ποὺ ψιθύριζε:

— Χάλια, χάλια!.. Πῶς θὰ ζήσουμ' ἔτσι; Ἐκείνη ἡ κακομοῖρα πέθανε καὶ γλύτωσε ἀπ' τὰ βάσανα. Μὰ ἐμεῖς;...

Ἐπιτέλους ἕνα πρωΐ, ὁ πατέρας εἶπε τῆς Ἀνθούλας:

— Ἡ Κοκκίνω μας θἀρρωστήσῃ. Βγάλ' την ἔξω νὰ βοσκήσῃ λίγο στὸν καθαρὸ ἀέρα.

Τί χαρά!

Ἡ Ἀνθούλα πῆρε ἀμέσως τἀζωντανά τους καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χωράφι τοῦ Γιάννη. Ἔκοψε μάλιστα καὶ μιὰ βέργα καὶ χτυποῦσε στὸ δρόμο τὴν Κοκκίνω γιὰ νὰ τρέχῃ γρηγορότερα... Πλησιάζοντας στὸ χωράφι, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Γιάννη! Γιάννη!

Ἀλλὰ κανένας δὲν ἀπαντοῦσε. Ὡστόσο οἱ τρεῖς ἀγελάδες ἦταν ἐκεῖ. Σήκωσαν τὸ κεφάλι τους, καθὼς ἄκουσαν τὶς φωνὲς τῆς μικρῆς, τὴν κοίταξαν μὲ τὰ μεγάλα γαλήνια μάτια τους κι' ἔσκυψαν πάλι στὸ τρυφερό τους χορτάρι.

— Γιάννη!... Γιάννη!.., ποῦ εἶσαι;

Οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκράσαν.

Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἐβάσταξε πιά.

Πήδησε τὴν ξύλινη πόρτα τοῦ φράχτη κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρεύοντας τὸ Γιάννη.

Αὐτὸς καθόταν κρυμμένος ἐκεῖ, ἀπὸ πίσω, κι' οὔτε κουνιόταν, οὔτε μιλοῦσε!

Ἀπόρησε ἡ Ἀνθούλα καθὼς τὸν εἶδε.

— Αὐτοῦ ἤσουν καὶ δὲν μοῦ μιλοῦσες; τοῦ εἶπε. Τόσην ὥρα σὲ φωνάζω καὶ σὲ γυρεύω.

— Καὶ γιὰ ποιὰ ἀνάγκη τάχα νὰ σοῦ μιλοῦσα; τῆς ἀποκρίθηκε. Πέντε μέρες ἔχεις νἀρθῇς. Πάει νὰ πῇ πὼς ἄλλοῦ σἀρέσει καλύτερα.

— Ὤ, νἄξερες, καημένε Γιάννη, κακὸ ποὺ τὄπαθα! Πέθανε ἡ μάννα μου!

— Ἀλήθεια, Ἀνθούλα;.... Κι' ἐγὼ ἤμουν θυμωμένος μαζί σου καὶ σοῦκανα τὸ βκρύ. Ἄ, τὶ κακὸ παιδὶ ποὺ εἶμαι! Καὶ πῶς τὄπαθες αὐτό;

— Νά, δὲν ξέρω... ἦταν ἄρρωστη καὶ πέθανε. Τὴν πῆγαν στὴν ἐκκλησιὰ κι' ὕστερα στὸ κοιμητήρι.

◎ ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ◎

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: 1) ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΚΟΥΝΕΝΗΣ *(Νικητήριον Σάλπισμα)* ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον 18οῦ Διαγωνισμοῦ Δύσεων Πνευμ. Ἀσκήσ.— 2) ΘΕΟΧΑΡΗΣ Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ *(Κόδρηψεων)* ἐν Πειραιεῖ. Α' Βραβεῖον Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ 1921.—3) ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΣ *(Τραυταφυλλένια)* ἐν Χίῳ. Α' Βραβεῖον (Κορυφαία τῶν Μονάδων) τοῦ 20οῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.—4) ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ *(Ἐθνικὴ Ἑνότης)* ἐν Σκοπέλῳ. Α' Βραβεῖον 19οῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.—5) ΘΕΜΗΣ ΝΑΑΤΣΑΣ *(Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς)* ἐν Θεσσαλονίκῃ. Β' Βραβεῖον 20οῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

Ἡ Ἀνθούλα στεκόταν σιωπηλή. Τί νἄλεγε; Οὔτε φαΐ ἤξερε νὰ κάνῃ, οὔτε βούτυρο. Μόνο νὰ πηγαίνῃ νὰ βόσκῃ τὰ ζωντανά. Ἔπειτα, ἀπ' ὅσα τῆς εἶπε ὁ πατέρας της, ἕνα μόνο κατάλαβε αὐτή: πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπε τὸ Γιάννη. Καὶ τί θἄλεγε αὐτός; Θὰ ἐνόμιζε ἴσως πὼς ἡ Ἀνθούλα πήγαινε ἀλλοῦ νὰ βόσκῃ τὴν ἀγελάδα της. Κι' ὅταν θὰ τὴν ξανάβλεπε καμμιὰ φορὰ στὸ μέρος ποὺ συναπαντιόνταν, δὲν θὰ τὴν ἐγνώριζε πιὰ καὶ δὲν θἄπαιζε μαζί της....

Ὁ πατέρας της τῆς εἶπε νὰ συγυρίσῃ τὴν κάμαρα· ἀλλὰ πῶς; Καλά, νὰ πλύνῃ τὰ ροῦχα, ποὺ οἱ φίλοι τοῦ πατέρα της ἔγραψαν γιὰ μ' αὐτὰ κρασί, ἀγορασμένο μὲ [illegible] ἀπὸ τὸν μπακάλη, μποροῦσε. Ἐφτανε ὅμως νὰ τὰ τοὺς φέρω κανένα δεμάτι χόρτο. Ἐσὺ συγύρισε μιὰ σταλιὰ τὴν κάμαρα. Ἄχ, θὰ γίνουμε χωρὶς νοικοκυρά; ποιὸς θὰ μᾶς μαγερεύῃ;...

— Ἡ Κοκκίνω μας θἀρρωστήσῃ. Βγάλ' την ἔξω νὰ βοσκήσῃ λίγο στὸν καθαρὸ ἀέρα.

Τί χαρά!

Ἡ Ἀνθούλα πῆρε ἀμέσως τἀζωντανά τους καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χωράφι τοῦ Γιάννη. Ἔκοψε μάλιστα καὶ μιὰ βέργα καὶ χτυποῦσε στὸ δρόμο τὴν Κοκκίνω γιὰ νὰ τρέχῃ γρηγορότερα... Πλησιάζοντας στὸ χωράφι, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Γιάννη! Γιάννη!

Ἀλλὰ κανένας δὲν ἀπαντοῦσε. Ὡστόσο οἱ τρεῖς ἀγελάδες ἦταν ἐκεῖ. Σήκωσαν τὸ κεφάλι τους, καθὼς ἄκουσαν τὶς φωνὲς τῆς μικρῆς, τὴν κοίταξαν μὲ τὰ μεγάλα γαλήνια μάτια τους κι' ἔσκυψαν πάλι στὸ τρυφερό τους χορτάρι.

— Γιάννη!... Γιάννη!.., ποῦ εἶσαι;

Οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκράσαν.

Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἐβάσταξε πιά.

Πήδησε τὴν ξύλινη πόρτα τοῦ φράχτη

— Ἄχ!... Καὶ τώρα τί θὰ κάνετε; Ἔχετε λεφτά;

— Ὄχι, τίποτα. Τὸ σπιτάκι μας, τὸ περβόλι κι' ἕνα χωράφι τἄχουμε μὲ νοῖκι. Μὰ ἡ μάννα μου ἔλεγε πὼς δὲν θὰ μᾶς τἀφήσουν ἄλλη χρονιά, γιατὶ χρωστᾶμε.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶτε τότε;

— Δὲν ξέρω.

— Ἂν φύγετε μακρυά;

— Θὰ λυπηθῶ πολύ.

— Ἐγὼ δὲ θέλω νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ, Ἀνθούλα. Θἄρχουμαι νὰ δουλεύω ἐγὼ στὸ περιβόλι σας. Ὁ πατέρας μου μ' ἔμαθε νὰ σκάβω.

— Μὰ ὁ δικός μου δὲ σὲ γνωρίζει. Θὰ σοῦ πῇ: τί ἀνακατεύεσαι σὺ στὶς δουλειές μου;

— Καλά· κι' ἀπὸ φαΐ πῶς τὰ πᾶτε; Ποιὸς σᾶς μαγειρεύει; Ἐσὺ δὲ θὰ ξέρεις βέβαια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΩΡΙΑΤΟΣΠΙΤΟ

'Αριθ. 'Εγκρ. 28

Τὸ πορφυρένιο ἡλιόγερμα
στερνὰ θ' μποφωτίζει,
Τὸ βραδυνὸ συμμάζεμα
τῆς γειτονιᾶς ἀρχίζει.
Καὶ στὴν ἁπλόχωρην αὐλὴ
μικροσπιτιοῦ ἀπομένει
Τὸ ζῶ ποὺ ὁ ἥσυχος του στὸ φῶς
τὸ φεγγαρίσιο ἀξαίνει.

Τὸ φρέσκο, κρυθαρίεικο
ζεστὸ ψωμάκι ἀχτίζει
Κι' ἀπὸ τὸ φοῦρνο εὐωδιαστὸ
στὸ σπιτικὸ γυρίζει
Τὸ χωρατό, ἀγυιόρομα
ποὺ ἐτοῦτο περιμένει,
Μέσ' σὲ τραπέζι χωριανὸ
τὸ δεῖπνο γιὰ νὰ γένῃ.

Κι' ἀποσταμένα τὰ παιδιὰ
ἀπ' τὰ πολλὰ παιχνίδια
Τῆς μέρας, σομμαζώνονται
τὴν ὥ.α τους τὴν ἴδια,
Μέσ' στὴν ἁ λῆ χωριάτικη,
μικρούλα κιμαρούλα.

Σιμὰ στὸ τζάκι, σὲ γονυά,
—τὴ σεβαστὴ κυρούλα—,
Ποὺ ἄλῃ τὴ μέρα ἐκίνητη
τὸ ἀδμαχτὶ της γυρίζει,
Κι' ὡς ποὺ τὸ δεῖπνο ἑτοιμαστεῖ,
τὸ παραμυθὶ ἀρχίζει.

Μάρκος Μπότσαρης

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

'Αριθ. 'Εγκρ. 25.

— Σηκωθῆτε, παιδιά, νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησιά! Εἶναι ὄμορφα νὰ πηγαίνῃ κανεὶς πρωΐ... Σήμερα πού 'ναι καὶ γιορτή...

Ναί, ὄμορφα εἶναι νὰ σηκώνεται κανεὶς πρωΐ καὶ νὰ πηγαίνῃ στὴν ἐκκλησιά· ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! πιὸ ὄμορφα εἶναι νὰ κοιμᾶται, καὶ μάλιστα μὲ τέτοιο κρύο...

Αὐτὸ συλλογίσηκα κι' ἤμουν ἕτοιμη νὰ ξανακοιμηθῶ, ὅταν ἀκούω πάλι τὴ μαμμά νὰ φωνάζῃ:

— Χιόνι, παιδιά, χιόνι!.. Σηκωθῆτε νὰ ἰδῆτε χιόνι!...

"Ω, ψέμματα! μᾶς τόλεγε γιὰ νὰ σηκωθοῦμε. Νὰ μᾶς ἔλεγε τί-ποτ' ἄλλο, νὰ τὸ πιστεύαμε· μὰ χιόνι; ποῦ βρέθηκε;...

—"Οχι, παιδιά μου, ἀλήθεια σᾶς λέω. 'Ἐλάτε νὰ τὸ ἰδῆτε!

Αὐτὸ ἔφτασε. "Ολοι σηκωθήκαμε στὸ πόδι καὶ τρέξαμε ἴσια στὴ γαλαρία.

— "Αχ! τί ὄμορφο ποὺ εἶναι! πῶς πέφτει ἀπαλὰ ἀπάνω στὶς ἐλιές! τί ἔκτακτο!...

Δὲν χορταίνουμε νὰ τὸ βλέπουμε. Πρώτη δὰ φορὰ βλέπουμε χιόνι ἀπὸ κοντά.

— Γιὰ δὲς κεγὲς ποὺ τοὺς χόνεται! φωνάζει ἀξαφνα ἡ Εἰρήνη, ποὺ τόση ὥρα ἔβλεπε ἀμίλητη.

— Ποῦ εἶναι; φωνάζει λαίμαργα ὁ Σωκράτης.

— Ποῦ εἶναι; κάνει κι' ἡ μεκρούλα ἡ "Αννα μ'ὅλο της τὸ νάζι.

— Νά, δὲ βλέπεις; ὅλος ὁ κόσμος; εἶναι γεμάτος.

—"Α, δὲν εἶναι κεγές, εἶναι χιόνι.

— "Οχι, δὲν εἶναι χιόνι, εἶναι κεγές

— Καὶ ποῦ βρέθηκε;

— Νά, πέφτει ἀπ' τὸν οὐρανό. "Εχουν κιαηγύρι τάγγελούδια σήμερα καὶ κάνουν γλυκὰ πολλά. Ἀλλά, καθὼς κγυποῦν τὸν κεγὲ μέσ' στὶς χρυσές τους κατσαρόλες μὲ τὰ χρυσὰ σύρματα, γεῆγοραγοῆγορα γιὰ νὰ προφάσουν, ὁ κεγὲς τοὺς χύνειαι καὶ πέφτει στὴ γῆς. Ἀλλὰ στὸ δρόμο, ἀπ' τὸ πολὺ κρύο ποὺ κάνει, γίνεται χόνι.

— "Ω, σὰν λιγάκι τρανὸ μᾶς τὸ λές. Εἰρήνη!

— Τί, δὲν τὸ πιστεύετε;

— "Οχι καὶ πολύ...

Λεπτὴ Μαργαρίτα

ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 80

'Ανέβηκα κι' ἐγὼ σ' αὐτὸ
τὸ ξωτικὸ παλάτι.
Τ' ἀνέβασμα ἦταν εὔκολο
καὶ ξαφνικὸ κομμάτι,
Μὰ πόσο ἤτανε γλυκό!
Δουλούδια, θεῖο μύρο,
κι' ἀγγέλοι ποὺ ἐψέλνανε
στὴν πλάση γύρω-γύρω.

Τὴ θεία κόρη ἀντί ρυσι
στὸ συνιεφένιο θρόνο.
Μὲ κοίταξε εἰρωνικὰ
Τὴν κοίταξα μὲ τρόμο
Καὶ σὰ νὰ μὲ λυπήθηκε,
«Ἔλα, μοῦ εἶπε. ἔλα,
ἄλλα αὐτὸ ποὺ ἔκαμες,
ξέρε πὼς εἶναι τρέλλα.

Ὄχι δὲν ἤθελα καὶ σὲ
σὰν τόσους νὰ πλανέψω...
Εἶμαι κακή, μὰ σύχασε,
Δὲν θὰ σὲ καταστρέψω.
Δὲν εἶμαι, παρὰ τοῦ καιροῦ
τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου κλέφτρα.
Δείχνω τὸ μέλλον γελαστό,
μὰ εἶμαι μόνο ψεύτρα.

Καὶ τῶρα ποὺ κατάλαβες
πιὰ εἶμαι, νὰ γυρίσης
στὴ γῆς. Κι'ἂν θὲς νὰ εὐτυχῆς,
ποτὲ μὴ μὲ ζητήσης.
Ἀλλὰ μὴν κλαῖς. Δὲν ἤθελα
καὶ σένα νὰ λυπήσω.»
—«Ἄλλοι, 'Ἐλπίδα! ἀπὸ κοντὰ
γιατὶ νὰ σὲ γνωρίσω;»

Τὴν κοίταξ' ἄλλη μια φορὰ
μὲ μάτια δακρυσμένα
κι' ἔτσ' ἀργὰ-ἀργὰ στὴ γῆ,
μὰ μὲ φτερὰ σπασμένα...

Ἠλέκτρα

ΠΟΣΟ ΣΕ ΝΟΙΩΘΕΙ!...

'Αριθ. 'Εγκρ. 34.

Νύκτα, μεσάνυκτα,.. Τὸ φεγγάρι μὲ τὸ ἀσημένιο φῶς του χαϊδεύει ἁπαλὰ ἕνα κομμάτι μάρμαρο μισοσκεπασμένο ἀπὸ ἀγριόχορτα. Ἕνα κυπαρίσσι ἁφίνει ἕνα μαῦρον ἥσκιο δίπλα, ποὺ λὲς κι' εἶναι ἕνα μακρὺ φέρετρο...

Ἡσυχία. Μόνο ἕνα ἐλμφρὸ ἀέρακι ἀναδεύει τὰ κλαδιὰ τοῦ μαύρου κυπαρισσιοῦ καὶ σιγοψάλλει μὲ φωνὴ ἄλλου, μακρινοῦ κόσμου, ἕνα θλιβερὸ σκοπὸ πάνω ἀπὸ τὴν ἄσπρη πλάκα. "Ω! πόσο σὲ νοιώθει, ὦ ἀεράκι, ἡ βουτιγμένη στὸν πόνο ψυχή μου! Πόσες φορὲς κι' ἐκείνη ἐψάλλε τὸν ἴδιο μὲ σὲ θλιβερὸ σκοπό, πάνω ἀπὸ τὸ λευκὸ μάρμαρο ποὺ σκέπαζε τὶς χαμένες της ἐλπίδες!.. Πόσες φορὲς σᾶν κι' ἐσὲ σέναξε ἡ ψυχή μου, βλέποντας τῆς ζωῆς τὸ πρόσκαιρο καὶ τοῦ θανάτου τὴν ὑπέρμετρη δύναμη!...

Ἔτσι καὶ σύ, τὰ μεσάνυχτα, μὲς στὴν ἡσυχία, ψάλλεις σιγά, ψάλλεις μὲ πόνο πάνω ἀπὸ τὸν λησμονημένο τάφο, ποὺ ποιὸς ξέρει πόση ζωή, πόσα νειάτα καὶ πόση χάρη ρούφηξε ἀχόρταγα!... Καὶ κανεὶς δὲν σὲ νοιώθει' ὅλοι περνοῦν χωρὶς νὰ προσέξουνε σὸ θλιβερὸ σκοπὸ σου... Μὰ τὸ τραγούδι σου βρῆκε ἀντίλαλο στὴ δική μου τὴν καρδιὰ καὶ πόνεσα μαζύ σου γιὰ τὸν λησμονημένο τάφο, ποὺ μοιάζει τόσο μὲ τὸν τάφο τῶν ἐλπίδων μου, κι' ἔκλαψα σᾶν κι' ἐσὲ πάνω ἀπὸ τὴν ἄσπρη πλάκα, ποὺ τὴ χαϊδεύουν ἁπαλὰ οἱ ἀσημένιες τοῦ φεγγαριοῦ ἀκτῖνες!...

Ἀφρόκρινο

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

'Αριθ. 'Εγκρ. 33

Ὅταν στὴν Ἑτάνησο ἦταν οἱ Ἄγγλοι, ἕνας χωριάτης, γιὰ νὰ γελάσῃ, ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ φρούριο, —τὴν ὥρα ποὺ πλησίαζε νὰ γυρίσῃ ὁ στρατὸς ἀπὸ τὰ γυμνάσια,—ἕνα ψηλὸ σακκὶ μὲ σαῦλο καὶ ἁπάνω ἕνα μπουρλότο καὶ τἄναψε.

Ὁ στρατὸς ἔφθανε. Μπροστὰ ὁ ἀξιωματικός, καβαλλάρης, εἶδε, τὶς φλόγες καὶ δὲν ἤξερε τι τρέχει, ὅταν ἄκουσε τὸν κρότο τοῦ μπουρλότου, φοβήθηκε γιὰ κομμὰν ἔκρηξη καὶ διέταξε τὸ στρατὸ νὰ σταματήσῃ.

Σὲ λίγο ἡ φωτιὰ ἔσβησε. Ρώτησε τότε τι ἦταν, τοῦ εἶπαν καὶ τοῦ ἔδειξαν τὸ χωριωὸ ποὺ στεκόταν παράμερα.

Ὁ Ἄγγλος ἔτρεξε κοντὰ του· ὁ χωρικός, φοβισμένος, ἔβαλε τὴν τρεχάλα· ὁ Ἄγγλος κατόπι του· ὁ χωριάτης ἀπόκαμε, σταμάτησε καὶ περίμενε πὰ τὸ τέλος του... Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξή του, ὅταν εἶδε τὸν Ἄγγλο νὰ τρέχῃ, νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τοῦ λέγῃ: —«ὦλ ράϊτ!»

Ἑλληνικὸν Ἀξίωμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ Σχολεῖο.

— Ποῦ κάθεσαι, Κώστα;

— Στοῦ ἀδερφοῦ μου.

— Κι' ὁ ἀδελφός σου;

— Μαζί μου.

— Καλά, κι' οἱ δυό σας;

— Μαζί

Κερασσοβόλος 'Ιππότης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

'Αθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 24 Δεκεμβρίου 1923

ΑΠΟ σήμερα, καθὼς βλέπετε ξαναρχίζω νὰ δημοσιεύω Εἰκόνες Βραβευμένων στὸ Διαγωνισμό μου. Τὶς εἶχα διακόψει, γιατὶ μὲ τὴ παλιόχαρτο ἐκεῖνο τοῦ «Ποιμένος» καὶ τὰ ταλῆ πιεστήρια ποὺ εἶχε ὡς τώρα, οἱ εἰκόνες ἔβγαιναν μαύρες. Κι' ὅσο μευντζοῦμωνόταν ὁ Στέφανος τοῦ «Βράχου τῶν Γλάρων» ἢ ἡ Ζίνα ἡ «Μικρὴ Βαλίσσα», μικρὸ τὸ κακό. Τουλάχιστο δὲν εἶχα παράπονα ἀπὸ τοὺς ἴδιους. Μὰ γιὰ φαντασθῆτε νὰ μοῦ στέλνῃ ἕνας φίλος μου, μιὰ φίλη μου, φωτογραφία τους, νὰ τὴν περιμένουν πῶς καὶ τί κι' ἔπειτα νὰ βλέπουν σὲ κεῖνα τὰ χαλια!.. ἂν ἤταν σωστὸ βέβαια. Κι' ἐπροτίμησα τότε νὰ διακόψω τὴ δημοσίευση φωτογραφιῶν. Ἀλλὰ τώρα ποὺ ἐξαναρχίζω. Κι' ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ μαζεύτηκαν πολλοὶ βραβευμένοι θὰ δημοσιεύω φύλλο παρὰ φύλλο ἀπὸ 5—6 ὥς νὰ τελειώσουν αὐτοί παλιοί, καὶ τότε θὰρχίσω νὰ κτικὰ νὰ δημοσιεύω νέους. Γιατὶ καθ' ἐμπιστοσύνη μπορεῖτε τώρα νὰ μοῦ στέλν ὑν τὶς φωτογραφίες τους οἱ βραβευόμενοι στοὺς διαγωνισμούς.

Τί νὰ σοῦ πῶ, *"Ονειρο τῆς Κύπρου!* Αὐτὸς ὁ λόρδος Αvebury στὸ κομμάτι τουλάχιστο ποὺ μοῦ φρασε, δὲν μᾶς μαθαίνει καθόλου «πῶς πρέπει νὰ ζοῦμε». Τὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα λέει 'ς αὐτό, τὰ κατάλαβα, εἶναι ἀκατανόητα. Κι' ὅρα κατάλαβα πάλι, ὅπως τὴ «ἡ εὐτυχία κι' ἡ ἐπιτυχία στὴ ζωὴ δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὶς περιστάσεις ἀλλ' ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους», ἢ φάνηκαν πράγματα κοινότατα, γνωστότατα, κλισαιπωμένα. Ἀξέρεις καὶ μεταφράζεις ἀπὸ τὴ γλῶσσα, δὲν βρίσκεις τίποτα πιὸ πιὸ ὄμορφο καὶ προπάντων παιδικό, εὐκολονόητο;

Πολὺ μ' εὐχαριστήσε τὸ πρόσφατο γραμματάκι, *Βασίλειε Κ.!* Ὥστε ἔτσι· δέκα χρόνια βρεχόσου σ' ἕνα σκοτάδι, ποὺ τὸ κλαδεύεις μόνο ὅταν ἔπεσε στὰ χέρια σου ἕνα φύλλο μου; Ἐμπρός μπόν! τώρα εἶσαι στὸ φῶς. Πᾶρε καὶ ψευδώνυμο καὶ γράφε μου συχνά. Πές καὶ χαιρετίσματα στὴν πατρίδα μου φίλη *Παναχαΐδα* ποὺ πάντα τὴ θυμᾶμαι.

Μὲ χαρὰ σὲ ξανάβλεπω ὕστερα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐκλειψή σου, *Τριανταφυλλένια.* Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ παιδικὴ ἡλικία δὲν ποθεῖ τὸ «κλάμα τῆς πονεμένης θρωπότητας» καὶ πῶς τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ εἶναι κισιόδοξα κι' αἰσιόκπα τὸν καιρό. Γιὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς ἔχεις δίκιο· ἀλλὰ μόνο πληθώρα ποὺ λές, ἡ γενικὴ πληθώρα, μὲ κάνει νὰ βραδύνω κάποιο τ' ἀποτελέσματα. Οὔτε μπορῶ νὰ ἐδρύσω «ἰδιαίτερη ὑπηρεσία» γιὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς, ἐχι τόσο γιὰ τὸ ἔξοδο, ὅσο μπορεῖ ἐπιτέλους νὰ ἀβγαίνω καθὼς λές, μ' ἕνα πρόσθετο δικαίωμα συμμετοχῆς,) ὅσο ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα δὲν τὰ ἐμπιστεύομαι σὲ κανένα. Θέλω νὰ τὰ βγάζω ὅλα μόνη μου, γιὰ νὰ εἶμαι σίγουρη ὅτι δὲν γίνεται τὸ παραμικρὸ λάθος. "Ας ἔχουν λοιπὸν τὰ παιδιά μου λίγη ὑπομονή. Κι' ἐγὼ βάζω τὰ δυνατά μου νὰ τὰ προφαίνω ὅλα...

Τῶρα μάλιστα, *Πολεμιστὰ τῆς Πατρίδος.* Κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ πῆς ἀπὸ τὴν ἀρχή· «δὲν θὰ τὸ ξαναπάνω». Μόνο νὰ σὲ ἰδῶ... Ναί, τὶς Ἀσκήσεις ποὺ διαλέγω καὶ δημοσιεύω, ἀπὸ συλλογές σταλμένες στὸ Διαγωνισμό, τὶς διορθώνω λιγάκι κι' ἐγώ. Πότε τὴ στιχουργία, πότε τὴ διατύπωση, πότε ἀλλάζω καὶ καμμιὰ λέξη ἀπὸ τὶς ζητούμενες κτλ. Οἱ Ἀσκήσεις, ποὺ μπορῶ νὰ τὶς δημοσιεύω χωρὶς διορθώματα, εἶναι σπάνιες· (τῆς *Μεγάλης Ἑλλάδος* π. χ. ποὺ ἔχει γίνει πιὰ εἰδική στὶς Ἀσκήσεις καὶ κάνει καὶ πολὺ σωστοὺς στίχους, καὶ δυὸ-τριῶν ἄλλων.)—Ὁ αὔξων ἀριθμὸς στὰ Ψηλοδέλτια δὲν εἶναι ἀπαραίτητος, ἀλλὰ καὶ δὲν βλάπτει.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, *Αἰνέττα.* Ὅσο γιὰ τὶς μαθήτριες τῆς δασκάλισσάς σου τῶν Γαλλικῶν, ποὺ παραμελοῦν, ὅπως λέει, τὰ μαθήματά τους γιὰ μένα, κι' ἂν γίνεται αὐτό, νομίζω πῶς δὲν φταίω ἐγὼ παρὰ ἐκεῖνες. Γιατὶ πῶς ἐσύ, περμένεις τὴν Κυριακὴν ποὺ ἔχεις καιρό, νὰ μὲ διαβάσῃς, νὰ μὲ ξαναδιαβάσῃς, νὰ λύσῃς Ἀσκήσεις καὶ νὰ μοῦ γράψῃς; Ἔτσι κάνουν τὰ καλὰ παιδιά. Πρῶτα τὰ μαθήματα κι' ἔπειτα ἡ Διάπλασις. Ὧρες περιπάτου, παιχνιδιοῦ, δυνασκέδασης, φλυαρίας, ὅπου καμμιὰ φορά, τῆς ἀγιαρώνουν. Ποτὲ ὅμως ὥρας μαθημάτων. Γι' αὐτὸ τὰ καλά μου παιδιά, ἐνῷ εἶναι καὶ «φανατικὰ» μαζί μου σὰν καὶ σένα, πρυδιδάζονται πάντα καὶ μὲ ἄριστα.

Ἡ *Ρόζα,* ἀδελφὴ συνδρομήτριας, μοῦ ἔστειλε φέτος νὰ τὴν ἐγγράψω κι' αὐτὴ χωριστά. Καὶ μοῦ γράφει: «Θἀπορήσῃς βέβαια πῶς, ἀφοῦ εἶναι κι' ἡ ἀδελφή μου συνδρομήτρια, γίνομαι κι' ἐγώ. Ἀλλὰ ξέρεις πῶς ἐμεῖς μιὰ φορὰ θὰ χωριστοῦμαι καὶ θὰ πάῃ καθεμιὰ σπίτι της. (Πολὺ σωστά!) Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ βρίσκεται καὶ στὴ δική μου Βιβλιοθήκη ἡ Διάπλασις, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ ὄμορφο, ἠθικὸ καὶ διδακτικὸ περιοδικό;

«Εἶμαι Μουσουλμάνος,—μοῦ γράφει κι' ὁ *'Αφελὴς 'Ηρακλειώτης* ἀπὸ τὴν Κρήτη.—ἀνήκω δηλαδὴ σ' ἐκείνους ποὺ ἄθελα θἀφήσουν τώρα τὴ γλυκειά τους πατρίδα καὶ θὰ φύγουν μακριά.!! Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμε;!! Ὀπωσδήποτε ἐγώ, ἂν καὶ θἀναγκασθῶ νὰ φύγω, δὲν διστάζω νὰναγνώσω τὴ συνδρομή μου γιὰ τὸ νέο χρόνο, γιατὶ νομίζω πῶς καὶ τῆς ξενιτειᾶς τοὺς πόνους σὺ θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ γιατρέψῃς...» Δὲν εἶναι συγκινητικό; μὰ πολύ;... Καὶ Ἑλληνόπουλα, βλέπετε, καὶ Τουρκόπουλα, κι' Ἑβραιόπουλα, κι' Ἀγγλόπουλα, καὶ Γαλλόπουλα,—γατὶ ἀπ' ὅλα ἔχω,—τὸ ἴδιο μ' ἀγαπᾶ· εἶναι ὅλα Διαπλασόπουλα!

Ἡ *Δαφνοστεμμένη Νίκη:* πρῶτο φύλλο, μὲ τὰ ὡραῖα ἀυθιστορήματα, ἦταν ἀπὸ κάθε ἄλλο τέλειο καὶ γι' αὐτὸ λαμβάνω τὰ θερμά μου συγχαρητήρια, ποὺ κατορθώσατε στὴ σημερινὴ ἐποχὴ νὰ τελειώσετε τόσο δύσκολο ἔργο. Ἀλλὰ ὅπως σεῖς ἐργαστήκατε γιὰ μᾶς καὶ κάματε τὸ περιοδικό μας ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, ἔτσι πρέπει νὰ ἐργαστοῦμε καὶ μεῖς, μὲ ζῆλο περισσότερο ἀπ' τὸν περσινό, γιὰ νὰ σᾶς ξαλαφρώσουμε κάπως. Τὴν ἰδέα μου αὐτή, εἶμαι βέβαιος, θὰ τὴν ἔχῃ στὸ νοῦ του κάθε καλὸ Διαπλασόπουλο...» Ὦ, ναί! Καὶ τὸ Ξεσπάθωμα σχετικῶς, πηγένει πολὺ καλά.

Πρῶτα-πρῶτα, *'Ανθούλα,* σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπίδοσή σου στὰ Γαλλικὰ καὶ τὴν ἐπιτυχία σου στὶς ἐξετάσεις τοῦ Γαλλικοῦ Σχολείου. Ὅσο γιὰ τὰ Ἑλληνικά σου, βλέπω ὅτι τὰ ξαναθυμήθηκες περίφημα καὶ μπορεῖς ἄφοβα νὰ μοῦ γράψῃς.. Πόσο μὲ χαροποίησε ἡ εἴδησή γιὰ τὸν εὐτυχισμένο γάμο τῆς ἀδελφῆς σου, τῆς ἀγαπημένης *Μαυρούκας!* Διαβάσαμε τῆς τῆς θερμότερες μου εὐχές!....

Ὁ κ. *Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος,* ὁ Διευθυντής μας, μὲ παρακαλεῖ νὰ διαβιβάσω τὶς ἐλόψυχες εὐχαριστίες του πρὸς ὅσους καὶ ὅσες τὸν συγχάρηκαν προχτὲς γιὰ τὴν ὀνομαστική του ἑορτή, μὲ τηλεγραφήματα, γράμματα, κάρτες κτλ. Εἶναι τόσο πολλοί, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ ἔνα-ἕνα. "Ας εἶναι βέβαιοι ὅμως πῶς τοῦ προξένησαν μεγάλη χαρὰ τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης τους καὶ τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τὸν ἐνθάρρυναν ἀκόμα μιὰ φορὰ 'ς αὐτὸν τὸν δύσκολο ἀγῶνα ποὺ ἀγωνίζεται 46 τώρα χρόνια...

Ὡραῖας *Ἐπιστολὰς* μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Γριφοφτιάστης, Νέαιρα, Ἱππότης τῶν 'Αθηνῶν, Μυστικὴ Φωνή, Ρεζεντά, Μίμης Μπιζάνης, "Ατρωτη Πολεμίστρια* καὶ *Κόντε Ραπανάκης.*— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελλίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, ξεσπαθώματα, συμπληρώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπονται: «Φθινὸ πωρο» καὶ «Ὁ Τυφλός», 1ο καὶ 2ο τῆς *Φλόγας τῆς 'Ελευθερίας.* "Ατεχνοι στίχοι, ἄρρυθμοι. — «Τὸ πάθημα ἑνὸς καυχησιάρη» 1ο τῆς *Καρδιᾶς τοῦ Πόνου.* Δὲν πρόκειται ἐν πρώτοις, περὶ καυχησάρη. "Επειτα ἕνας τμηματάρχης δὲν παίρνει τὴ σκούπα νὰ μαζέψῃ σκουπίδια. Θὰ φωνάξῃ τὸν ὑπηρέτη. 'Ἀπίθανο λοιπόν. Ἀλλὰ θὰ μποροῦσε νὰ διασκευασθῇ ἐπὶ τὸ πιθανώτερο καὶ φυσικώτερο γιατ' εἶναι κόστιμο.—«Μιὰ παρηγοριὰν 1ο τῆς *Χώρας τῶν 'Ονείρων.* Κοινὸ καὶ ἄτεχνο. Περιμένω ἄλλο.—«'Ανέλπιστη χαρὰ» τοῦ *Δημοκρατικοῦ "Ελληνος.* "Ατεχνο μὰ καὶ κακογραμμένο. Τρόμαξα νὰ τὸ διαβάσω.—«Ἐξοχικὴ Ζωὴ» 2ο τοῦ *"Ηρωος τῆς Κιουτάχειας* Δὲν δέχομαι μεταφράσεις κλασσικῶν, (ἐνὸς ποιήματος π. χ: τοῦ *'Ορατίου,*) ποὺ διδάσκονται στὰ Γυμνάσια κι' ὑπάρχουν χίλιες μεταφράσεις. Ἔβρεις Λατινικά; μετάφρασε κάτι ἄγνωστο Θέλεις 'Οράτιο; μετάφρασέ τον ὁμέτερος.

'Εγκρίνονται: γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν μὲ μικρὰ διορθώματα: 63. «Ἰαλέντο στὸ ἄπειρα», 1ο τοῦ *'Αρχιζιζαντίου.* — 64. «Τὸ ποδήλατο» 1ο τῆς *Κλωθώς.* — 65. «Ξαναγύρισμα» 2ο τοῦ *Κεραυνοβόλου 'Ιππότου.* — 66. «Τζίδια» 2ο τῆς *Μῆλιβιλ.* — 67. «Ὁ 'Αράπης» τῆς *Θάλασσας.*

Γι' ἄλλα ποὺ ἔλαβα, στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Ξενιτεμένος Βασιλιᾶς.* ἀ. (ΘΣ). *Μοχθηρὸς "Οφθαλμός,* ἀ. (ΧΣ). *Σχάρα,* ἀ. (!!!!!) *Τζουμερκιοτόπουλο,* ἀ. (ΔΖ). *Μαραθωνομάχος,* ἀ. (ΑΠ). *Σοβαρὸς Κύριος,* ἀ. (ΚΠ). *Ὀνειρεμένος Βασιλιᾶς,* κ. *Ἐνθουσιώδης Πατριώτης* ἀ. (ΑΣ). *"Ελευθερία,* κ. (ΚΚ). *"Αρμα τοῦ 'Ἠλίου,* κ. (ΜΠ). *Σέρλοκ Χόλμς,* ἀ. (;;). *Χαλύβδινος Γίγας.* ἀ. (;;). *'Αγριόκοινο,* ἀ. (;). *Αὐτοκρατορικὴ Δημοκρατία,* ἀ. (ΚΚ) *Γλυκεία Μελαχροινούλα,* κ. (ΜΦ) *Χωλὸς Διάβολος,* ἀ. (ΑΔΚ). *Δημοκρατικὴ 'Ιδέα,* ἀ. (ΣΤ). *Σεμνὸ Παλιωάρι,* ἀ. (ΓΑ). *Μέγας 'Αλέξανδρος,* ἀ. (ΝΚ). *'Αήττητος "Ελλάς,* κ. (ΑΠ). *Μασκαμόρ,* ἀ. (ΧΒ). *Φάντες Μπασούνης,* ἀ. (ΣΤ). *"Ελληνικὸ Χῶμα,* ἀ. (ΜΜ).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: *Πόλις τῶν 'Ονείρων,* κ. (ἡ κατὰ λάθος γενομένη εἰς τὸ 4ον φύλλον ἔγκρισις τοῦ ἰδίου ψευδωνύμου ἀκυρώθηκε, καὶ παρακαλεῖται ὁ *ΦΠΟ* νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο). *Θέλμα,* κ. *Μόνικα,* κ. *Μικρὴ Πιανίστα,* κ. *Χείμαρρος,* ἀ. *Θρᾶνος Θόλος,* κ. *Μαργαρίτα,* κ. *Νάιαρα,* κ. *"Ελεύθερος Θρᾶξ,* ἀ. *Γενναῖο Εὐζωνάκι,* ἀ. *Ἰαλκιβή,* ἀ. *Καλλιτέχνης,* ἀ. *Ἐρμάνης,* ἀ. *Κιρκινέζος,* ἀ. *Μιμόζα,* κ. *Τζαζ - Μπάντ,* α.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νεφέλην* (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ τὸ γράμμα σου· εἶν' ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποὺ ἔλαβε γιὰ τὸ 'Αριστεῖο του) *Νικρὴν Σκλαβιὰν* (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν κάρτα μὲ τὸ μικρὸ διανομὰ τῆς Διαπλάσεως· τί χαριτωμένος! σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φ. γιὰ τὶς εὐχές, ἂν καὶ δὲν ἑορτάζει παρὰ μόνο στὶς 25 Ἰανουαρίου κατὰ τὸ παλαιό· ἔχε ὑπ' ὄψει ὅτι κάθε ἀγγελία μὴ ὑπερβαίνουσα τὰς 10 λέξεις, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν ἂν ἀποτελῆται, στοιχίζει 4 δρ.) *Θάλασσαν* (καλὰ ἔβαλα καὶ τὸν τίτλο·) *Κορυφὴν τοῦ "Ολύμπου* (τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι σοῦ ἀπήντησα σὲ ὅλα· μπορεῖς λοιπὸν νὰ μοῦ ξανακράψῃς·) *'Ελπιδοφόρον "Αγγελον* (χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω·) *Ἡρωϊκὴν Φέσσαν* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ Συλλόγου σας· ὡραῖος κι' ὁ Κανονισμός·) *Κυπριώτικο Δουλούδι* (φωτογραφία ἔλαβα· ἔξη φύλλα ἔστειλα·) *'Ελευθερίαν* (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου· γράφε μου κι' ἐγὼ πάντα θὰ σοῦ ἀπαντῶ «ἔστω καὶ μὲ μιὰ λέξη»·) *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας* (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ περιμένω τὴ συνέχεια ποὺ μοῦ ὑπόσχεσαι·) *Κυκλαμὰν* (οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ στέλνωνται ὅπως θὰ δημοσιευθοῦν·) *Πρόμαχον τῆς 'Ελευθερίας* (καὶ τὰ δυὸ ἐπίσης καλά· βάλε τώρα τὸ 1ο κι' ἀργότερα τὸ 2ο·) *Τάκην Ι. Καλ.* (ἀναμένω·) *Πλάτωνα Κ. Γερ.* (δυστυχῶς ὄχι· δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἐξαίρεση·) *Σ. Ν. Μ.* (ὄχι, «αἱ φρικῶδες κίνδυνοι καὶ τρικυμίαι τῆς θαλάσσης;» δὲν μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν·) *Σχάρα* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω·) *Εὐριδίκην Σ.* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Μαρίαν Ι. Μαρ.* (ἔστειλα· ὁ ἀδελφός σου μπορεῖ νὰ πάρῃ ψευδώνυμο· ἂς μοῦ στείλῃ μερικὰ τῆς ἀρεσκείας του, νὰ τοῦ διαλέξω, μαζὶ μὲ ὁ δρ. δικαίωμα ἐγκρίσεως·) *Χείμαρον* (ἔστειλα 5 τετράδια·) *Ὕδν τοῦ Ταϋγέτου* (ἡ Συλλογή σου ἔφθασε ἐγκαιρως· ὄχι, Π. Πιπάρτα μπορεῖ νὰ στέλλῃ κανεὶς πάντα κι' ὅσα θέλει ἔστειλα 25 τετράδια.) *Πόλιν τῶν 'Ονείρων* (λάθος ἔγεινε καὶ σήμερα διορθώνεται· ὁ ΦΠΟ εἰδοποιήθη νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμο· σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς προσπάθειες κι' ἐλπίζω νὰ κατορθώσῃς πολλά.) *Βασίλιοσαν τοῦ Σαββᾶ* (στὸ ἐρχόμενο θὰ τὰ ποῦμε·) *Κάρολ* (κάμε μιὰ εἰκοσαριὰ μόνο· ἄντε μπορεῖς νὰ τὰ κάνῃς... σαράντα·) *Γλυκὺν

54. *Αἴνιγμα*

Ἡ μάννα μου εἶν' ὁ θάνατός μου!
Μόνο λιγάκι ἥλιο δός μου,
Κι' ἐγώ λευκότατο θὰ ζήσω,
Ἂν θὲς νὰ σ' ἐξυπηρετήσω.

Υἱὸς τοῦ Ταϋγέτου

55. *Ἀναγραμματισμὸς*

Μεγάλης τραγῳδίας ἥρως
Ποὺ τὴ συνέγραψε ὁ Σαιξπῆρος,
Σὲ βοῦρκο ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι
Καὶ βγῆκε ἀπὸ κεῖ-μέσα χάλι, χάλι!

Γαλαξίας

56. *Φάκελλος*

* * * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *
* *
* * * * * * * *

Ὀριζοντίως ἄνω, βασιλεὺς τῶν Περσῶν· κάτω, θεὸς ἀρχαῖος· καθέτως δεξιά, ἀπόστολος· ἀριστερὰ κράτος τῆς Εὐρώπης· διαγωνίως ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερά, μυθικὸς βασιλεύς· ἐκ τῶν κάτω, ἅγιος.

Ἀφρισμένο Κῦμα

57—61. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, νῆσος, κράτος, λαγός, Τῆνος.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

62. *Διπλῆ Ἀκροστιχὶς*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πατριάρχην τῆς Γραφῆς, τὰ δὲ τρίτα γράμματα θεμελιωτὴν Θρησκείας. Πᾶσαι αἱ λέξεις ἀποτελοῦνται ἀπὸ τέσσαρα γράμματα:

1, Εἶδος ἀμάξης· 2, Ἀρχαῖος σοφός· 3, Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης· 4, Ἀρχαία θεότης· 5, Υἱὸς τοῦ Ἰακώβ· 6, Ρῆμα.

Ἰσαὰκ Κοὲν

63. *Ἐλλιποσύμφωνον*

αεοαώσα—ιαοοσίαα

Εὐσταθίου Παξινὸς

64. *Ρῆφος*

Μηδὲν οἱ πόνοι! Ρῶσσοι νίκης εἷς.

Κυματίζουσα Κυανόλευκος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 35

455. Ὅμηρος (ὁ, μηρός.)—456. Ἀξίνη (α, ξῖ, νῖ.)—457. Κολόμβος—κόμβος.—458. Ἄξιος—Ἀξιός.

459. ΑΡΤΕΜΙΣ
Ρ Ε Ε Ω
ΤΕΝΕΔΟΣ
Ε Ε Ο Σ
ΜΕΔΟΥΣΑ
Ι Ο Σ Ν
ΣΩΣΣΑΝΗ

460. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Ἀπόλλων, πλανῶ, ὅπλον, λέων, ἐννοῶ, ὠόν, Νῶε.) — 461 ΓΝΘ — ΣΤΝ (Γάμος, Νέρων, Θράκη, Σαοῦλ, (Σολομών), Τειρεσίας, Νῆσος.)—462. Ἡ λύπη τήκει 465. CHAR τὴν καρδίαν —463. HOUE
Ὁ Ὀδυσσεὺς περιε- AUNE
πλανᾶτο εἴκοσιν ἔτη. REEL
(ω, ο δίς, ἔφ, ς, περὶ ε πλα, νά το, εἴκοσιν ἔτη.—464. Chateau (chat, eau.)

ΤΟ ΩΡΗΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος **ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ**

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1923

Μὲ τὶς 400 σελίδες του.—Μὲ τὶς 250 εἰκόνες του.—Μὲ τὴ «Μικρὴ Βασίλισσα.—Μὲ τὸ «Βράχο τῶν Γλάρων».—Μὲ τὸν «Τοτὸ καὶ τὴ Ρηνούλα».—Μὲ τὸ «Γυρεύοντας Τύχη...».—Μὲ 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἔρραφος δρ.* **47.**— (καὶ ταχυδρ. 49 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 59 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. **50.**— (καὶ ταχυδρ. 55 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 62 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προκληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—112)

Ἐπιθυμῶν νὰ πλουτίσω τὰς γνώσεις μου, ἀνταλλάσσω κάρτες, Μ. Μ. καὶ ἀλληλογραφῶ ἐπὶ διαφόρων θεμάτων μ' ὅλους καὶ μ' ὅλες.
Δ)σις: Π. Ἠλιάδην, p. r., Καλάμας.
ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΤΑ·Υ·ΓΕΤΟΥ

(ΚΔ'—113)

Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ ΧΕΙΜΑΡΡΟΥ λήγει στὰς 15 Ἰανουαρίου. Ὅλοι πρέπει νὰ στείλετε.

(ΚΔ'—114)

ΕΛΒΙΡΑ, γράμμα σοῦ ἔστειλα· περιμένω δικό σου. ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

(ΚΔ'—115)

Ὁλόθερμα ἀποστηρίζω τὴν
ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

Μικρὴ Σκλαβιά

(ΚΔ'—116)

Σὲ τὸ *Δημοψήφισμα*
ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

(ΚΔ'—117)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ
Τὸ ὡραιότερο καὶ πατριωτικότερο ψευδώνυμο τοῦ Δημοψηφίσματος εἶνε τὸ
ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Ψηφίστε το φανατικά! Ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐξασφαλισμένη.
ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ-ΣΥΡΙΑΝΟΣ

(ΚΔ'—118)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΠΙΣ,,

Παρακαλοῦνται οἱ ἀντιπρόσωποι, τὰ παραρτήματα καὶ πάντες οἱ ἔχοντες ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Σύλλογόν μας, ὅπως ἀκευθύνωνται εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν:
Mr D. Flounis (Διὰ Σύλλογον «Ἐλπίς»), Tera-el-Boulakia 16, Caire.

(ΚΔ'—119)

Διαγωνισμὸς ἀγράφων καρτῶν. Βραβεῖα τέσσαρα. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ 20λεπτος. Δ)σις: Σωτηρόπουλον, Ἱπποκράτους 167, Ἀθῆναι.
Γριφοφτιάστης

(ΚΔ'—120)

Ὁ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΦΕΙΔΙΤΟΣ ΒΟΣΠΟΡΟΣ,, ΖΗΤΕΙ ΑΡΑΣΤΗΡΙΑ ΜΕΛΗ. Δ)σις: Ἕλλη Ζίνου (Διὰ Σύλλογον), Ἀσκληπιοῦ 34—Γ, Ἀθῆναι.

(ΚΔ'—121)

ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ, θὰ σὲ ψηφίσω.
ΣΟΒΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

(ΚΔ'—122)

Μεγάλη Ἰδέα, Θρῆνε Μάννας, καὶ τοι βρισκοψύμαστε σὲ διάσταση θὰ ψηφίσω τὰ ὄμορφά Σας ψευδώνυμα.
Γιωργάκης Κουρεμπῆς

(ΚΔ'—123)

Ροδοπέταλο, Ἀθάνατη Ἑλλάδα, Ὀνειρεμένη Λευτεριά, Σᾶς ψήφισα.
ΜΑΥΡΟΣ ΧΑΡΟΣ

(ΚΔ'—124)

Πρόμαχε τῆς Ἐλευθερίας, Ὄνειρο τῆς Ἀνατολῆς, Ἡρωϊκὴ Θέσα, Ἐπτάλοφος Πόλις, θᾶχετε τοὺς ψήφους μου. ΞΑΝΘΙΑ ΛΑΜΙΑ

(ΚΔ'—124α)

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἅπαντας.
Αὐτοκρατορικὴ Δημοκρατία.

(ΚΔ'—125)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο "ΣΩΚΡΑΤΗΣ,,

Δηλώνουμε σ' ὅλους ὅτι, ἐπροτείναμε κι' ἐδέχτηκε, ὁ γνωστὸς κι' ἄξιος λογοτέχνης τοῦ τάκου μας *Γιῶργος Κουρεμπῆς*, νὰ γίνῃ *πρόεδρος* τῆς κριτικῆς τῶν διαγωνισμῶν ἐπιτροπῆς.—Διορίστηκε ὁ *Σοβαρὸς Κύριος*, γιὰ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Συλλόγου.
Ἀνώτατος Ἀρχηγὸς
ΑΣΠΡΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(ΚΔ'—126)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ ΣΥΛΛΟΓΟΙ: Πιστεύω νὰ μὴ ἀρνηθῇ κανεὶς νὰ ψηφίσῃ ἕνα πατριωτικὸ καὶ ὡραῖο ψευδώνυμο σὰν τό:
ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(ΚΔ'—127)

Εἰσερχομένη στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους. ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

(ΚΔ'—128)

Κρρρ, Κρρρρ, Κρρρρρ! Μπᾶ φοβηθήκετε; Ἤρθε, καλέ, ὁ
ΚΙΡΚΙΝΕΖΟΣ

(ΚΔ'—130)

Διαπλασόκουλα, Διαπλασοπούλες, προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν c. p. καὶ Σπίτσων. Βραβεῖα 4: Μυστηριώδης Νῆσος, 500 ἑκατομ. τῆς Βεγγούμ, Χώρα τῶν τυφλῶν καὶ Φοιτηταί. ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τρίμηνη. Δ)σις: Γ. Κ. Πουρναρόπουλον, 29 Ἡρακλειδῶν, Ἀθῆναι.
Πὰν ὁ Ὀρεσίβιος, Δρυὰς ἡ Πινδία

(ΚΔ'—131)

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι καὶ Μιμόζα, ἐλάβατε Μ. Μ.; Περμένω ἰδικά σας.—Πανοσκελα, τὴν ἀγγελίαν σου (ΚΔ—98) δὲν ἐννοῶ.
ΠΑΝ Ο ΟΡΕΣΙΒΙΟΣ

(ΚΔ'—132)

Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ἅπαντας.
ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

(ΚΔ'—133)

Πιάσανε ψυχραδίτσες!!! Ξέρετε, *Παιδιά*, κανένα γιατρικὸ νὰ ξεστεύνῃ;
ΠΑΝΘΥΚΛΑ

(ΚΔ'—134)

Κωνσταντινούπολις, γιὰ βραβεῖο εὐχαριστῶ. Ζητήσατε Δ)σιν ἀπὸ τὴν «Διάπλασι». *Πανούκλα*, ἀλληλογραφία εὐχαρίστως δέχομαι. *Μιμόζα*

(ΚΔ'—135)

50 ψήφους ἐξασφαλισμένους σὲ κεῖνον ποὺ θὰ ζητήσῃ ὑποστήριξι.
ΔΙΑΒΟΛΟΘΑΙΔΟ

(ΚΔ'—136)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ἅπαντας.
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΜΑ

(ΚΔ'—137)

Τρέξα, τί γίνεσαι;; Ἐπέστρεψε ἡ Δουλούκα ἀπὸ τὸ ταξίδι;—Ἥρωα τῆς Κιουτάχειας, δὲν ἀνταποδίδεις Μ. Μυστικά;—Μανιάδη Στρυμόν, σύγε!!! Λιλίκα, ξεύρεις πῶς ἔχεις τὸ ὄνομά μου γιὰ ψευδώνυμο; ΤΕΜΠΕΛΑ

(ΚΔ'—138)

Κυματίζουσα Γαλανόλευκη, τετράτραδιο ἐλήφθη· εὐχαριστῶ. Γιὰ πρότασί σας, ἄπειρα merci· μὰ ἀλληλόγραφῶ κι' ἀνταλλάσσω C. P. μόνο μὲ κορίτσια. ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΔ'—138α)

Υποστηρίζω: Ὀνειρεμένη Λευτεριά, Ἐλευθερόφρονα, Κυματίζουσα Γαλανόλευκη, Θρῆνο Μάννας.
Πανταχοῦ Παρών.

(ΚΔ'—139)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΥΡΙΠΟΣ,,

Μὲ χαρὰ ἀναγγέλλουμε ὅτι ὁ Σύλλ. «*Εὔρριπος*» ποὺ ἐκινδύνευσε νὰ διαλυθῇ ἐναϊδρύεται πάλι καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰς διακοπεῖσας ἐργασίας του. ΕΥΒΟΕΙΣ, ὑποστηρίξατε τὸν μόνο σύλλογο τοῦ νομοῦ σας. ΧΑΛΚΙΔΕΙΣ, ὑποστηρίξατε τὸν μόνο σύλλογο τῆς πόλεώς σας. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, βασιζόμαστε στὰ εἰγενικά σας αἰσθήματα. ΣΥΛΛΟΓΟΙ, δεχόμαστε τὴ συμμαχία σας.

(ΚΔ'—140)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΡΑΠΟΥΛΑ,,

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ: *Μαῦρε Ἵππότα*, δεχόμεθα τὸ στοίχημα, εἴπαμε καὶ τὸ ξαναλέμε: ἡ «ΤΡΑΠΟΥΛΑ» δὲν λανθάνεται. *Σταραγὲ Ζουμπέρ*: ὄχι δά, τὸ ἀντίθετον ἂν θέλῃς στοιχηματίζομεν. (πῶς;)
ΑΡΧΙΖΙΖΑΝΙΟΝ: σὲ ξέρουμε.—ΦΑΚΙΡΔΙ: ἀναμένομεν φακιρισμούς.
ΚΕΡΑΜΙΔΕΣ: *Μήβιλ* καὶ *Φαῦστα*=Ἀλησμόνητη Σμύρνη, Μέντελσον=Ἀδελφαὶ Κοβαλακίδου, *Νεφέλη*—Τυμβίου, Βόλγας—Φινόπουλος, Μέμφις=Titika Axelos, *Χρυσωμένη Δύσις*—Μάντζαρης, Ἄνθος τῆς Ἄνδρου=Δάμπασης, Δοξασμένη Φουστανέλλα—Πρόκος, Ἀφρισμένο Κῦμα—Κουμαριανού.
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΜΕΝ τὰ *ὑπέροχα ψευδώνυμα*:
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ
"ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ,,
"ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ,,
Διαπλασόπουλα, μιμηθῆτε μας, τοὺς ἀξίζουν.
Νέα Διεύθυνσις: Γεωργιλλόπουλον, Μουτσοπούλου 21 Πειραιά.
Αυτευσίν ΑΣΣΟΣ ΚΑΡΟ

(ΚΔ'—141)

"ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ,,

Ἱδρύθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια σύλλογος μὲ τ' ὄνομα «ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ», μὲ σκοποὺς: 1) τὴ διάδοση τῆς «Διαπλάσεως», 2) τὴν ἕνωση τῶν Διαπλασόπουλων καὶ 3) τὴ μόρφωση τῶν μελῶν του μὲ διαγωνισμούς, μὲ μορφωτικὴ βιβλιοθήκη, μ' ἐκδρομὲς κι' ἄλλα.
Ἔγινε *Τμῆμα Κοριτσιῶν* μὲ δικιά του ἐπιτροπή.
Σύντομα ταυτικὲς ἀρχαιρεσίες.
Ζητοῦνται μέλη κι' ἀντιπρόσωποι.
Δ)σις: «Συναδέλφωση», Boite Postale 1250, Alexandrie (Egypte).

(ΚΔ'—142)

Η «ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ» ψηφίζει τὸ καλύτερο ψευδώνυμο "ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ,,. Ὅλοι δώστε τὴν ψῆφο σας.

(ΚΔ'—143)

Πέμπτος Διαγωνισμὸς *Ζωγραφικῆς*. Στείλατε σκίτσα σχετικὰ μὲ φαγώσιμα. Βραβεῖα δύο. Στ. Καλογλοπούλου (διὰ ΣΥΛΛΟΓΟΝ), p. r. Ἀθῆναι. Ἐμπρὸς παιδιά! Ὑποστηρίξτε μας. Περιμένομεν. «*Περιδρομος*»

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & Σια-ΣΟΦΟΚΛ. 3